

รวมพระธรรมเทศนา ๒

พระราชภาวนาวิสุทธิ (ไชยบูลย์ ฌมฺมชโย)

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

รวมพระธรรมเทศนา ๒

ในรายการ “เวลาธรรมกาย”

ประจำเดือนธันวาคม

โดย

พระราชภาวนาวิสุทธิ

(ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี

พิมพ์เผยแพร่ เป็นธรรมบรรณาการ

โดย

กองวิชาการ สำนักพัฒนาบุคลากร วัดพระธรรมกาย

คำปรารภ

ชีวิตของเราทุกคนมีหน้าที่หลัก คือการสร้างบารมี และการสร้างบารมีนั้น จำเป็นต้องอาศัยกัลยาณมิตร ผู้ชี้ทางสว่าง ให้คำแนะนำพร่ำสอน ให้เราดำรงตนอยู่ในหนทางอันประเสริฐ ที่มุ่งตรงสู่มรรคผลนิพพานได้อย่างปลอดภัย

กองวิชาการ สถาบันพัฒนาบุคลากรจึงได้รวบรวมพระธรรมเทศนา อันทรงคุณค่าของพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ จากรายการ “เวลาธรรมกาย” มาจัดทำเป็นรูปเล่ม เพื่อให้เหล่ากัลยาณมิตรได้มีโอกาสน้อมนำคำสอนของท่านมาทบทวน เป็น แนวทางในการปฏิบัติต่อไป ซึ่งฉบับที่ ๑ ได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี

ฉบับที่ ๒ นี้ มีเนื้อหา ๙ ตอน ในลำดับการออกอากาศต่อจากฉบับที่ ๑ เป็นเรื่องเกี่ยวกับหัวใจของยอดนักสร้างบารมี ความไม่ประมาท ที่ฟังที่ระลึกที่แท้จริง อานุภาพแห่งศีล ปฏิปทาของคุณยายอาจารย์ เนื่อนาบุญ การทำทานของบัณฑิต เป็นต้น

คณะผู้จัดทำเชื่อมั่นว่าหนังสือรวมพระธรรมเทศานี้จะเป็นประจักษ์ัตนะ จะยังประโยชน์ใหญ่ต่อกัลยาณมิตรทุกท่าน เป็นดังประทีปช่วยชี้หนทางสว่างแห่งการประพฤติปฏิบัติธรรม และเป็นแนวทางในการสร้างบารมีให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

ขอบุญกุศลที่เกิดจากการจัดพิมพ์หนังสือนี้ ส่งผลให้ผู้อ่านทุกท่านมีความสุข ความเจริญ มีความสำเร็จในชีวิต มีกำลังใจในการสร้างบารมี ไม่หวั่นไหวในอุปสรรคทั้งปวง เป็นผู้ไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ให้มีดวงปัญญาอันสว่างไสว รู้แจ้งเห็นแจ้งในธรรมอันบริสุทธิ์แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้โดยง่ายโดยเร็วพลัน ทุกภพทุกชาติตราบเข้าสู่พระนิพพานเทอญ

กองวิชาการ

สถาบันพัฒนาบุคลากร

๒๙ พฤษภาคม ๒๕๔๒

สารบัญ

ผู้ไม่วางเว้นจากการสร้างบารมี -----	๖
หยาดน้ำค้างบนปลายยอดหญ้า -----	๑๗
ที่พึ่งที่แท้จริง -----	๒๘
ความตระหนี่เป็นภัยในวิภวฐานะ -----	๓๙
ไสยวิสุทธิคุณตะวันแก้ว -----	๔๙
คุณยายอาจารย์ ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย -----	๕๙
พระพุทธรูปทรงสรรเสริญการเลือกให้ -----	๗๐
ชนสมบัติข้ามชาติ -----	๘๐
ชีวิตนี้ต้องการอะไร -----	๙๐

ผู้ไม่วางเว้นจากการสร้างบารมี

(วันจันทร์ที่ ๒๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑)

บัดนี้ ถึงเวลาปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจของเรา ให้สะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะรองรับพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว

ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่มียุคคุณค่าอย่างยิ่ง เพราะเป็นเวลาที่เราจะได้เพิ่มเติมความสุขความสำเร็จให้แก่ชีวิต ด้วยธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันเป็นลัทธิธรรมที่นำมาซึ่งความสุข หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งหมด

ทุกวันนี้ มนุษย์กำลังสับสน ไม่รู้ว่าเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต เมื่อไม่ได้ฟังธรรมของ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชีวิตจึงต้องเวียนวนอยู่ในกระแสแห่งความทุกข์ เหมือนถูกตรึงด้วยเครื่องพันธนาการ ยากจะสลัดออกได้ ต่อเมื่อได้ฟังพระสัทธรรม จึงจะเข้าใจความเป็นจริงของชีวิต และสามารถสร้างคุณค่าให้แก่ชีวิตได้อย่างแท้จริง

(นำนั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ฎริปัญหาชาดก ว่า

“บัณฑิตทั้งหลายย่อมไม่ประพฤติกกรรมอันเป็นบาป เพราะเห็นแก่ความสุขส่วนตัว ถูกความทุกข์กระทบแล้ว แม้จะพลาดพลั้งไป ก็สงบอยู่ได้ ไม่ละทิ้งธรรม เพราะความชอบและความซัง”

การสร้างบารมี เป็นหน้าที่หลักของเราในการเกิดมาแต่ละภพแต่ละชาติ ในช่วงเวลาที่กำลังสร้างบารมีอยู่นั้น บางครั้งเราต้องพบกับความยากลำบาก และอุปสรรคต่างๆ ซึ่งถือเป็นเรื่องธรรมดา เพราะหนทางแห่งการสร้างบารมีมิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ อุปสรรคที่เกิดขึ้นจะหล่อหลอมให้เราจิตใจที่เข้มแข็ง และเป็นเครื่องทดสอบกำลังใจของเราว่า มีหัวใจของยอดนักสร้างบารมีเต็มเปี่ยมแค่ไหน

สำหรับผู้มีอุดมการณ์ที่มั่นคง มีมรรคผลนิพพาน เป็นแก่นสาร ย่อมจะไม่หวั่นไหวในเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพราะ สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นมา เพื่อทดสอบและส่งเสริม การสร้างบารมี ของเราให้เข้มข้นยิ่งขึ้น หากเราไม่หวั่นไหว อุปสรรคก็จะไหวหวั่นและย่อท้อต่อเราไปเอง

ทุกภพทุกชาติที่พระบรมโพธิสัตว์สร้างบารมี ท่าน เอาชีวิตเป็นเดิมพันทุกครั้ง แม้จะพบเจออุปสรรคนานัปการ พระองค์ก็ไม่เคยคิดท้อแท้ หรือเมื่อน่าย คลาย ความเพียร แต่ทรงมุ่งจะแสวงหาบุญตลอดเวลา และ ไม่เคยปล่อยให้ชีวิตว่างเว้นจากการสร้างบารมี

เมื่อมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น ท่านจะตั้งสติมั่น ใช้ ปัญญาแก้ไข แล้วท่านก็ฝ่าฟันเอาชนะอุปสรรคเหล่านั้นมา ได้ทุกครั้ง จนกระทั่งได้มาเป็นพระบรมศาสดาลัมมาลัม- พุทธเจ้าของเรา

ยอดนักสร้างบารมีที่แท้จริง จะไม่เสียวเวลามาคิด คำนึงถึงสิ่งที่ทำให้ท้อแท้ หรือวิตกกังวลใดๆ ทั้งสิ้น จะ ไม่ยอมให้อุปสรรคมาเป็นกำแพงขวางกั้นการสร้างบารมี แต่จะมองข้ามอุปสรรคเหล่านั้นเสีย

หากรู้่วาวิธีการใดเป็นไปเพื่อความบริสุทธิ์ เพื่อ ความหลุดพ้น แม้ชีวิตท่านก็ยอมแลกได้ เพราะฉะนั้นจึง

ไม่มีอะไรที่จะมาขัดขวางการสร้างบารมีของท่านได้ “เมื่อใจใหญ่ โลกก็เหลือใบนิดเดียว”

พวกเราเองก็เป็นยอดนักสร้างบารมี มีใจของพระบรมโพธิสัตว์ ที่ปรารถนาจะเห็นชาวโลกและสรรพสัตว์พ้นจากความทุกข์ เมื่อเราได้อัธยาของความเป็นมนุษย์พร้อมที่จะสร้างบารมีได้ดีที่สุดอย่างนี้แล้ว จึงไม่ควรปล่อยโอกาสดีนี้ให้ผ่านไป ควรใช้โอกาสนี้สร้างบารมีให้เต็มที่ โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ให้เอาอย่างนักสร้างบารมีในกาลก่อน ที่มีใจมั่นคงยิ่งกว่าขุนเขา แม้มีผู้มาบอกให้เลิกทำความดี และแม้จะประสบความทุกข์ยากเพียงใด แต่ท่านก็ไม่หวั่นไหว ไม่ปล่อยให้ชีวิตว่างเว้นจากการสร้างบารมี

ดังเช่นอนาถบิณฑิกเศรษฐี ผู้เป็นยอดอุปัฏฐากฝ่ายชายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านมีความศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธานามาก ถึงกับเอาเงินไปปูเต็มพื้นดิน เพื่อแลกกับพื้นที่ที่จะได้สร้างเป็นวัดพระเชตะวัน ใช้งบประมาณในการก่อสร้างถึง ๕๔ โกฏิ

เมื่อสร้างวัดเสร็จแล้ว ท่านหมั่นไปวัด ถวายสังฆทาน ฟังธรรมมิได้ขาด และไม่เคยไปวัดด้วยมือเปล่าเลย ท่านทั้งหลายที่ท่านบริจาคนั้นมากมายเกินกว่าที่จะคณานับได้

ด้วยความที่ท่านใจใหญ่กล้าคิด และทุ่มเทให้กับงานพระศาสนาอย่างเต็มที่ เทวดาที่สิงสถิตอยู่ที่ซุ้มประตูบ้าน กลัวว่าทรัพย์สมบัติของท่านเศรษฐีจะหมด จึงคอยหาโอกาสพูดให้ท่านเลิกไปวัด เลิกถวายทานแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เผลอในชวงนั้น สมบัติของท่านเศรษฐีเกิดขาดมือ เนื่องจากการค้าขายไม่ค่อยดี เงินทองที่เพื่อนยืมไปก็ไม่ได้คืน ทรัพย์ที่ฝังไว้ริมตลิ่งก็ถูกน้ำพัดหายไป ท่านเศรษฐีจึงยากจนลง แต่ท่านก็ยังตั้งใจถวายทานไม่เคยขาดเลย แม้จะมีเพียงน้ำต้มผักดองกับข้าวปลายเกเรียน ท่านก็ยังคงทำทานอย่างสม่ำเสมอ

เทวดาได้โอกาสจึงเข้าไปในบ้าน แล้วปรากฏกายสว่างไสวอยู่ต่อหน้าท่านเศรษฐี และพูดเตือนว่า

“ท่านเศรษฐี ท่านอย่าได้ทำทานอีกต่อไปเลย ตั้งแต่เข้าวัดมา ก็มีแต่ยากจนลง กลับไม่ได้อะไรเลย ท่านควรหันกลับมาเร่งรีบทำธุรกิจของท่านต่อ เพื่อจะได้ทรัพย์สมบัติกลับคืนมาบ้าง จงเลิกทำบุญเสียเถอะ”

เมื่อเศรษฐีได้ฟังดังนั้น แทนที่จะเชื่อฟังคำของเทวดา กลับกล่าวว่า “เทวดาพาล ท่านเป็นถึงเทวดา ทำไมมาบอกให้เราเลิกทำบุญ ท่านจงออกไปจากบ้านของเราเสียเถิด เราจะไม่ยอมเลิกทำบุญเป็นอันขาด”

เมื่อถูกเศรษฐีขี้บไล้เช่นนั้น เทวดาจึงไม่มีวิมานอยู่ เพราะตัวเองมีบุญน้อย ด้วยความล้าเมื่อย จึงได้ไปขอร้อง ให้เทวดาชั้นต่างๆ มาช่วยพูดเพื่อให้เศรษฐียกโทษให้ แต่ เทวดาเหล่านั้นก็ไม่สามารถช่วยได้

พระอินทร์ได้แนะวิธีว่า ถ้าอยากให้เศรษฐียกโทษให้ ต้องไปทวงหนี้มาคืนให้ท่านเศรษฐี แล้วไปเอาทรัพย์ที่ถูกน้ำ พัดพาไปกลับคืนมา นอกจากนี้ยังมีสมบัติที่อยู่ใต้ทะเลอีก มากมาย ให้ไปขนมาให้เศรษฐีได้ทำบุญต่อ แล้วเศรษฐี จะยกโทษให้

เทวดานั้นจึงทำตามที่พระอินทร์แนะนำทุกอย่าง แล้วกลับมาบอกท่านเศรษฐี พร้อมทั้งขอให้ยกโทษแก้ตน ด้วย เพราะที่พูดไปเช่นนั้นก็ด้วยความเป็นห่วงท่านเศรษฐี

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐียกโทษให้ เทวดาจึงได้มี วิมานอยู่ตามเดิม

เมื่อพระบรมศาสดาทรงทราบเรื่องราว พระองค์ ได้ตรัสชมเชยท่านเศรษฐีว่า “ทำถูกต้องแล้ว” สมกับเป็น ยอดนักสร้างบารมีจริงๆ แม้จะทำทานเพียงน้ำดื่ม ผักดอง กับข้าวปลายเกเรียนก็ได้บุญมาก เพราะด้วยจิตเลื่อมใสใน พระรัตนตรัย ทักขิณาทานชื่อว่ามีผลมาก

แม้ท่านเศรษฐีจะยากจนลง แต่ก็ไม่เคยหวั่นไหว และไม่เคย ว่างเว้นจากการสร้างบารมีเลย ได้ชื่อว่าทำตาม อริยประเพณีโดยแท้จริง

แม้พระองค์เอง ในสมัยที่ยังบำเพ็ญบารมีเป็นพระ โภธิสัตว์ ถึงจะยากจนขั้นแค่น้อย่างไร พระองค์ก็ไม่เคย เลิกล้มการทำความดีเลย แม้มีหญาคาเพียงมัดเดียว แต่เมื่อ ถูกขอกก็ไม่ได้ปฏิเสธ บางครั้งแม้จะถูกพญามารขัดขวางไม่ ให้ทำงาน พร้อมทั้งขู่ว่าถ้าชินให้ทานอยู่อย่างนี้ จะต้อง ตกหลุมถ่านเพลิงลึกลงถึง ๘๐ คอก พระองค์ก็ไม่ทรงหวั่นไหว เพราะความเป็นผู้มีใจเด็ดเดี่ยวในการสร้างบารมีนี้เอง จึง ทำให้พระองค์ได้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณในที่สุต

เพราะฉะนั้นให้เรารู้ไว้เถิดว่า หากเงินทองที่เคยมี ใช้จ่ายอย่างสะดวกสบาย พลันกลับหาได้ยาก หรืออุปสรรค ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาอาจทำให้เราท้อแท้บ้าง นั้นแสดงว่าบุญ ในตัวของเรายังพร่องอยู่ เป็นนิมิตหมายว่าเราจะต้องรีบ ลังสมบุญเพิ่มขึ้น อย่าได้ท้อแท้ หรือตระหนกตกใจเกินไป ให้ใช้สติและปัญญาแก้ไข

เพราะอุปสรรคมิไว้ให้แก้ ไม่ใช่มีไว้ให้กลุ้ม ปัญหาทุกอย่างล้วนมีทางแก้ไข จะแก้ไขได้ด้วยปัญญา ที่เกิดจากการทำใจหยุดใจนิ่งดีแล้วนี้แหละ

เศรษฐกิจตกต่ำหรือปัญหาเข้ารุมเร้า เราแก้ไขได้ด้วยบุญ ฉะนั้นมีบุญอะไรมาต้องรีบทำ ตั้งแต่ทำทานขจัดความตระหนี่ออกจากใจ หมั่นรักาศิลให้บริสุทธิ์ เจริญภavana ให้มากยิ่งขึ้น หมั่นเติมความบริสุทธิ์ให้กับตัวเอง

เมื่อความตระหนี่หลุดออกจากใจ กาย วาจา ใจ ของเราบริสุทธิ์มากขึ้น **ดวงบุญที่ใสสว่างอยู่ในกลางตัวของเรา จะมีอายตนะดึงดูดสิ่งที่ดีๆ เข้ามาแทนที่** จะช่วยพลิกผันเศรษฐกิจ และการงานต่างๆ จากเหตุการณ์ที่เลวร้ายให้กลับกลายเป็นดีขึ้นมาอย่างน่าอัศจรรย์ทีเดียว

นักสร้างบารมีที่แท้จริง จะต้องไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรคใดๆ ที่เกิดขึ้น ใจจะมุ่งไปข้างหน้าอย่างเดียว เพราะเป้าหมายของเรา คือ การนำตนและสรรพสัตว์เข้าสู่ฝั่งแห่งพระนิพพาน ซึ่งจะต้องอาศัยบุญใหญ่และใจใหญ่ ต้องกล้าคิด กล้าพูด และกล้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง ถ้าเรามั่นคงในปณิธานและเป้าหมายอันสูงส่งของเรา ความท้อแท้จะไม่บังเกิดขึ้นในใจเลย

คราใดที่เราท้อแท้หรือสิ้นหวัง ให้นึกถึงบุญภายในตัวที่เราได้สั่งสมมา และภาพอันงดงามที่เราเคยสร้างบารมีร่วมกันมา ให้นำใจมาหยุดไว้ที่ศูนย์กลางกาย ซึ่งเป็นแหล่งแห่งพลังบุญพลังบารมีที่แท้จริง ใจจะชุ่มฉ่ำเยือกเย็นอยู่

ภายใน เปลี่ยนจากใจที่สับสน มาเป็นดวงใจที่หยุดนิ่ง จาก ที่วุ่นวายเร่าร้อน คินสู่ความสงบสุขเยือกเย็น แล้วเราจะ มีกำลังใจ เมื่อใจหยุด ณ ที่ตรงนั้น ซึ่งเป็นที่ที่ดีที่สุด เป็น การเติมบารมี เติมความบริสุทธิ์ให้แก่ตัวของเราเอง

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขอให้ทุกท่านตั้งใจปฏิบัติ- ธรรมอย่างสม่ำเสมอทุกๆ วัน อย่าได้ขาด ฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้ติดเป็นนิสัย ไม่ว่าจะมีการกิจเล็กน้อยเพียงไรก็ตาม เราจะไม่เอาภารกิจเหล่านั้นมาเป็นข้ออ้าง จะไม่เอาความ เจ็บไข้ ได้ป่วย ความง่วง ความเหนื่อย ความเพลียมาเป็น ข้ออ้าง แล้วเลื่อนเวลาการปฏิบัติธรรมออกไป ซึ่งจะ ทำให้เราสูญเสียโอกาสในการเข้าถึงธรรม

ความสม่ำเสมอ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เป็นหัวใจ หลักในการปฏิบัติธรรมทีเดียว

เพราะเมื่อเราหมั่นปฏิบัติธรรมทุกๆ วัน ใจของเรา จะได้รับการขัดเกลา กลั่นให้ละเอียด ให้สะอาดบริสุทธิ์เข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งในที่สุดเราก็จะสมปรารถนา ได้มีดวง ตาเห็นธรรม

งานทางใจนั้น เราสามารถทำได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใด จะยืน เดิน นั่ง นอน หรือทำภารกิจ อะไรก็แล้วแต่ เราสามารถฝึกใจของเราให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลาง

กลางกายได้ เมื่อถึงเวลาธรรมกาย เราก็มานำปฏิบัติธรรมร่วมกันอย่างนี้ทุกวัน

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออาราธนาบารมีธรรมแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ในอายุตถนิพพาน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

จงมาประมวบรวมกันเข้าที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของทุกๆ ท่าน ให้เป็นดวงบุญที่สว่างไสวยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้ มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพดึงดูดมหาสมบัติทั้งหลาย มาใช้สร้างบารมีอย่างไม่รู้จักหมดจักสิ้น ให้ทุกคนเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ใช้ทรัพย์นั้นเพื่อเป็นประโยชน์แก่อุศลแก่มวลมนุษยชาติ ให้มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสาร บริวารสมบัติ เพียบพร้อมบริบูรณ์ในการสร้างบารมี

ให้มีจิตใจบริสุทธิ์ ผ่องใส มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนานๆ จะประกอบธุรกิจ การงานอันใด ให้ประสบความสำเร็จเป็นอัศจรรย์ ไม่ว่า สภาวะเศรษฐกิจจะเป็นอย่างไร ให้ทุกคนมีจิตใจสูงส่ง มี

กำลังใจเข้มแข็ง มีกำลังบุญที่จะเอาชนะอุปสรรคทั้งหมด

ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว
ครอบครัวธรรมกาย ให้มีดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงพระ-
ธรรมกาย รู้แจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกายไปทุกภพ
ทุกชาติ ตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน จงทุกท่านเทอญ

หยาดน้ำค้างบนปลายยอดหญ้า

(วันจันทร์ที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑)

บัดนี้ถึงเวลาธรรมกาย ขอเรียนเชิญท่านสาธุชน
ทั้งหลายปฏิบัติธรรมร่วมกัน เพื่อถนอมกาย วาจา ใจของ
เราให้สะอาด บริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะรองรับพระรัตนตรัย
ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย

เราเกิดมาก็เพื่อสร้างบารมี สร้างความดีไปจนกว่า
บุญบารมีของเราจะมากพอ ที่จะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เรา
ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน เช่นเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ในสมัยที่เป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่นั้น พระองค์ทรงกระทำ
แต่ความดีมาตั้งแต่เกิด สร้างบารมีอย่างไม่หยุดยั้ง จน
กระทั่งหมดอายุขัย

ตลอดระยะเวลาเหล่านั้นพระองค์ไม่เคยละเลย

การฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง ด้วยการเจริญภาวนา ทรงทำ
อย่างนี้ทุกภพทุกชาติ จนบารมีของพระองค์เต็มเปี่ยม
บริบูรณ์ ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า และ
เป็นพระบรมครูของโลกได้ในที่สุด

(นำนั่งสมาธิ)

พระพุทธองค์ทรงเปรียบเทียบชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งหลายว่า

**“หยาดน้ำค้างบนปลายยอดหญ้า ยามต้องแสง
อาทิตย์อุทัย ย่อมเหือดแห้งหายไป ตั้งอยู่ไม่นาน ฉันทิ
ชีวิตของสัตว์ทั้งหลาย ย่อมถูกความแก่ ความ
เจ็บ และความตายเผาผลาญไป ตั้งอยู่ไม่นาน ฉันทันั้น”**

ชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ ล้วนมีความ
ตายเป็นที่สุด ไม่มีใครเลยที่จะเอาชนะพญามัจจุราชได้ พอ
แรกลืมตาขึ้นดูโลก ชีวิตก็บ่ายหน้าไปหามฤตยู เหมือนดวง
อาทิตย์เมื่อโผล่พ้นขอบฟ้า แล้วก็มุ่งหน้าสู่อัสดง

แต่ความสั้นยาวของชีวิตแต่ละคนนั้นไม่เท่ากัน
เพราะความตายไม่มีเครื่องหมาย ไม่มีสัญญาณบ่งบอกหรือ
ตักเตือนว่า ชีวิตเราจะดับลงในวันนี้ใด เหมือนดวงประทีป
ตั้งอยู่กลางสายลม บางคนจบชีวิตลงในวัยเด็ก บางคน

จบชีวิตลงในวัยหนุ่มสาว บางคนจบชีวิตในวัยชรา

เพราะฉะนั้นเราต้องหมั่นเตือนสติตัวเราเองบ่อยๆ เพื่อความเป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิต จงมองสังขารร่างกาย เหมือนหยาดน้ำค้างบนปลายยอดหญ้า ที่ตั้งอยู่ได้ไม่นาน ในไม่ช้าก็ต้องเหือดแห้งไป ชีวิตเราก็ต้องเสื่อมสลายไปในที่สุดเช่นนั้น

เราเองไม่อาจรู้ได้ว่าความตายจะมาถึงเราเมื่อไร เพราะชีวิตนี้เป็นของน้อยนิด ควรรีบเร่งทำความเพียร สร้างความดีสั่งสมบารมียิ่งขึ้นไป เพื่อชีวิตของเราจะได้ปลอดภัย แม้ประสบทุกข์อันใหญ่หลวง เราย่อมจะสามารถ ผ่านพ้นไปได้ ด้วยบุญบารมีที่สั่งสมมาดีแล้ว

ในสมัยพุทธกาล มีลูกสาวเศรษฐีท่านหนึ่งในเมืองสาวัตถี มีรูปร่างสวยงามมาก บิดามารดาเลี้ยงดูเป็นอย่างดี ให้อยู่บนปราสาทชั้นที่ ๗ มดไม่ให้ไต่ ไรไม่ให้ตอม

ต่อมานางไปชอบพอกับคนใช้ของตัวเอง แล้วพากันหนีออกจากบ้านไปอยู่ในป่า ไม่นานนางก็ได้ตั้งครรภ์ ตามธรรมเนียมในสมัยโบราณนั้น ผู้ที่จะคลอดบุตรต้องกลับมาคลอดที่บ้าน นางจึงขออนุญาตสามี ขอกลับไปคลอดที่บ้านของนาง แต่สามีไม่ยอม เพราะกลัวจะถูกพ่อของนางลงโทษ

เช้าวันหนึ่ง นางจึงตัดสินใจหลบหนีสามี เดินทางกลับบ้านเกิดของตัวเอง แต่ได้คลอดบุตรในระหว่างทาง เมื่อสามีทราบได้รับตามไป พบว่านางคลอดบุตรแล้ว จึงพากันเดินทางกลับไปที่บ้านในป่าดังเดิม

ต่อมาได้เกิดเหตุการณ์ทำนองเดียวกันนี้อีก แต่เหตุการณ์ครั้งที่สองนี้ เป็นเหตุการณ์ที่พลิกผันชีวิตของลูกสาวเศรษฐี นางตั้งครรภ์อีกครั้ง เมื่อครรภ์แก่แล้วก็หลบหนีสามีไป หวังจะกลับบ้านเกิดอีก โดยพาลูกชายคนแรกไปด้วย ฝ่ายสามีก็ได้ติดตามไปจนทัน

คืนนั้นได้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้น ฝนฟ้าตกกระหน่ำอย่างหนัก ในขณะที่นางปวดท้องใกล้จะคลอด จึงให้สามีไปหาก็งัดไม้ ไผ่มาทำที่กำบังฝน ฝ่ายสามีได้ถือมีดเดินเข้าไปในป่าเพื่อตัดกิ่งไม้ เมื่อไปถึงจอมปลวกแห่งหนึ่งซึ่งเป็นที่อยู่ของงูพิษ

ทันใดนั้นเอง งูพิษได้เลื้อยออกมาฉกสามีของนาง ซึ่งมัวแต่สาละวนหากิ่งไม้อยู่ เขาได้ล้มลงถึงแก่ความตายในที่นั่นเอง

ธิดาเศรษฐีปวดครรภ์อย่างหนัก จะหันหน้าไปทางไหนก็ไม่พบสามีหรือใครๆ ที่พอจะเป็นที่พึ่งได้ ในที่สุดนางได้คลอดบุตรชายออกมาอีกคนหนึ่ง

ขณะเดียวกันฝน ก็เทกระหน่ำ เด็กทั้ง ๒ คนต่าง
ส่งเสียงร้องให้กันจ้าละหวั่น ท่ามกลางสายฝนที่ตกอย่าง
หนักอยู่นั้น นางได้คุกเข่า พร้อมกับใช้มือทั้ง ๒ ข้างค้ำลง
บนพื้นดิน เพื่อกำบังฝนให้ลูกทั้งสองคนพอรอดพ้นจาก
สายฝนไปได้บ้าง

ครั้นรุ่งเช้านางจึงได้พาลูกทั้งสองระหกระเหินไป
ตามหาสามี จนพบศพสามีที่จ่อมปลวก นางได้แต่เสียใจ
ร้องไห้ร้องไห้คร่ำครวญถึงสามี

ขณะที่ใจยังไม่คลายโศก นางได้ออกเดินทางเพื่อ
จะกลับไปบ้านเกิด จึงจูงลูกชายคนโต และอุ้มลูกชายคน
เล็กที่ยังเป็นทารกอยู่ เดินไปจนถึงฝั่งแม่น้ำ นางพาลูก
ข้ามไปที่ละคน อุ้มลูกคนเล็กเดินฝ่ากระแสน้ำไปวางบนใบ
ไม้ที่ริมฝั่งตรงกันข้าม แล้วเดินกลับมา เพื่อจะรับลูกอีกคน
หนึ่ง

เมื่อเดินฝ่ากระแสน้ำไปได้ครึ่งทาง มีเหยี่ยวตัวหนึ่ง
เห็นทารกตัวแดงๆ คิดว่าเป็นชิ้นเนื้อ เลยโฉบมาโฉบเอา
ทารกไป นางตกใจเป็นอย่างยิ่ง จึงร้องตะโกนและปรบมือ
ขับไล่ด้วยเสียงอันดัง

ลูกชายคนโตเห็นอาการเช่นนั้นของนางแต่ไกล
นึกว่าแม่กำมือเรียก จึงเดินลงมาในแม่น้ำ และถูกระ-

แสน้ำพัดหายวับไปในบัดดลนั่นเอง

นางเห็นลูกน้อยทั้งสองหายไปที่หน้าต่อตา จึงร้องไห้คร่ำครวญอย่างสุดแสนทรมาณ แต่ในที่สุดนางได้พยายามรวบรวมเรี่ยวแรงที่มีอยู่ ตะเกียกตะกายไปหาพ่อแม่ เมื่อเดินทางไปถึงบ้าน นางต้องตกใจเป็นที่สุดอีกครั้ง เมื่อทราบว่าบ้านตัวเองถูกไฟไหม้ เพราะฟ้าผ่าเมื่อคืนนี้ พ่อแม่และพี่ชายเสียชีวิตหมดทั้ง ๓ คน

นางสูญเสียบุคคลผู้เป็นที่รักพร้อมๆ กันถึง ๖ คน ชั่วเวลาเพียงคืนเดียว จึงเสียใจจนไม่สามารถตั้งสติอยู่ได้ กลายเป็นหญิงเสียสติในทันใดนั่นเอง จากนั้นนางเที่ยวเดินคร่ำครวญหาผู้ที่ตายไปแล้วเหล่านั้น ด้วยอาการกระเซอะกระเซิง จนผ้าผ่อนท่อนสไบหลุดจากร่างกาย

ด้วยอำนาจบุญในอดีตที่เคยสั่งสมไว้ อีกทั้งความตั้งใจปรารถนาเป็นพระอรหันตสาวิกาผู้เลิศรูปหนึ่ง ธิดาเศรษฐีผู้นี้จะไม่มีทุกข์โศกที่สาหัสไปกว่านี้อีกแล้ว บุญบันดาลนำพานางไปพบพระบรมศาสดา ในขณะที่พระองค์ทรงแสดงธรรมอยู่ นางได้เดินตรงไปยังพระวิหาร แหวกกลุ่มมหาชนเข้าสู่ที่แสดงธรรม

สาธุชนทั้งหลายเห็นนางผู้เสียสติเดินเข้ามาใกล้ ต่างตวาดไล่ แต่พระศาสดาตรัสห้าม แล้วอนุญาตให้นาง

เดินเข้ามา

นางตรงไปยังที่พระศาสดาประทับอยู่ เข้าไปนั่ง
คุกเข่าร่ำไห้ ณ ที่นั้น พระพุทธองค์จึงตรัสว่า “น้องหญิง
เธอจงกลับได้สติเถิด”

ด้วยพุทธานุภาพ นางจึงกลับได้สติในทันที ความ
โศกค่อยๆ มลายหายไป พระศาสดาตรัสเทศนาสั่งสอน เมื่อ
จบพระธรรมเทศนา นางได้บรรลुธรรมเป็นพระโสดาบัน และ
ขอบวชเป็นภิกษุณี ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา นางจึงได้ชื่อว่า
“**ปฎาจารา**” ซึ่งหมายถึงผู้มีความประพฤติกลับคืนมาดังเดิม

วันหนึ่ง นางปฎาจาราภิกษุณี ได้อาบน้ำล้างเท้าราด
ลงบนพื้นดิน เมื่อราดครั้งแรก น้ำไหลไปได้เพียงหน่อยเดียว
แล้วซึมหายไป

ราดครั้งที่ ๒ น้ำไหลไปไกลกว่าครั้งแรก ราดครั้งที่
๓ น้ำไหลไปไกลกว่าสองครั้งแรก ปฎาจาราภิกษุณี ถือน้ำ
น้ำนั้นเป็นอารมณ์ พิจารณาว่า

“เหล่าสัตว์นี้ย่อมตายในปฐมวัย เหมือนน้ำที่เรา
ราดไปครั้งแรก ตายในมัชฌิมวัย เหมือนน้ำที่เราราดครั้งที่
๒ และตายในปัจฉิมวัย เหมือนน้ำที่เราราดไปครั้งที่ ๓ ”

พระศาสดาประทับนั่งที่พระคันธกุฎี ทรงแผ่พระ

รัศมีไป เหมือนกับปรากฏอยู่เบื้องหน้า ตรัสว่า

“เป็นอย่างนั้นแล ปฎิภาจารา การมีชีวิตอยู่เพียงวันเดียว หรือขณะเดียวของผู้เห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อมไปของชั้น ๕ ประเสริฐกว่าการมีชีวิตอยู่ถึง ๑๐๐ ปี ของผู้ไม่เห็นความ เกิดและความเสื่อมของชั้น ๕”

นางปฎิภาจาราภิกษุณีได้พิจารณาธรรมตามคำสอนของพระพุทธองค์ไปตามลำดับ ใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย ได้ถูกส่วน ดำเนินจิตเข้าไปสู่ภายใน ในที่สุดได้บรรลุกายธรรมอรหัต เป็นพระอรหันตเถรีในขณะนั่นเอง

ต่อมาภายหลังพระพุทธองค์ทรงแต่งตั้งให้นางเป็น **“ภิกษุณี ผู้เลิศในด้านทรงจำพระวินัย”**

เราจะเห็นว่าหากได้ใช้ปัญญาพิจารณาถึงจุดหักเหของชีวิต ตัดสินใจและปฏิบัติให้ถูกต้อง ชีวิตของเราย่อมสามารถผ่านพ้นห้วงแห่งความทุกข์ไปได้ ชีวิตของเรานั้นเปราะบางยิ่งนัก หายใจออก ไม่หายใจเข้าก็ตาย หายใจเข้า ไม่หายใจออกก็ตาย แม้จะพยายามประคับประคองอย่างดีเพียงใด ก็อยู่ได้ไม่นาน ต้องแก่ ต้องเจ็บ และต้องตายในที่สุด

ชีวิตเราตั้งอยู่ได้ไม่นาน เหมือนหยาดน้ำค้าง บน

ปลายยอดหญ้า เมื่อต้องแสงอาทิตย์ในยามเช้า ก็ปลิ้น
เหือดแห้งหายไปอย่างรวดเร็ว

ตามธรรมดา **สังขารร่างกายของคนเรา เกิดดับ**

อยู่ตลอดเวลา แต่เนื่องจากการสืบทอดกันรวดเร็วมาก เรา
จึงไม่ค่อยรู้ถึงการเกิดดับ และมองเห็นผิดว่าเป็นของเที่ยง
จีรังยั่งยืน เพราะสันตติคือความสืบทอดไม่ขาดสายมาดบัง
รักษารูปลักษณะเอาไว้ ทำให้เกิดความประมาทลุ่มหลงใน
วัยและชีวิต กว่าจะรู้ว่าสังขารได้เสื่อมถอยลงไป ชีวิตก็
อย่างเข้าสู่วัยชราไร้เรี่ยวแรงแล้ว ครั้นจะหันกลับมาทำความ
ดี สร้างบุญบารมีให้เต็มที เหมือนเมื่อยังเป็นหนุ่มเป็นสาว
อยู่ก็ไม่ได้ เพราะมันสายไปเสียแล้ว

การจะเห็นสังขารได้ตามความเป็นจริง ต้องทำใจให้
หยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ นี้แหละ หยุดให้สนิทจน
เห็นกายในกายเข้าไปเรื่อยๆ ตั้งแต่กายมนุษย์ละเอียด กาย
ทิพย์ กายพรหม กายอรุปรพพรหม จนถึงกายธรรม เข้าถึง
พระธรรมกายได้เมื่อไร อาศัยธรรมจักขุ คือ ตาธรรมกาย
มองเห็นสังขารทั้งปวงว่าเป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็น
อนัตตา ยังตกอยู่ในกฎของไตรลักษณ์

การพิจารณาเห็นความไม่เที่ยง ความเกิดดับของ
สังขาร และสิ่งทั้งปวงตามความเป็นจริงนี้ ทำให้เกิดนิพพิทา

คือความเบื่อหน่าย เมื่อเบื่อหน่ายย่อมคลายกำหนด คลายความยึดมั่นถือมั่นในตัวตนภายนอก แล้วมุ่งเข้าสู่ความสงบภายใน คือใจหยุดใจนิ่งจนเข้าถึงตัวตนภายใน คือ กายธรรม ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริง ที่เราควรเอาใจใส่ เพราะจะเป็นหนทางไปสู่ความดับทุกข์ได้ในที่สุด

เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว เราจึงไม่ควรประมาท ให้หมั่นปฏิบัติธรรมกันอย่างสม่ำเสมอทุกๆ วัน อย่าได้ขาด ผิกใจให้หยุดนิ่ง ให้ติดเป็นนิสัย ไม่ว่าจะมีการกิจการงานน้อยเพียงใดก็ตาม เราจะไม่เอาภารกิจเหล่านั้นมาเป็นข้ออ้าง ทำให้เราสูญเสียโอกาสในการเข้าถึงธรรม ให้ตั้งใจฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งตลอดเวลา

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการ ขอรื้อรื้อนาบารมีธรรมแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ในอายุตถนิพพาน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย จงมาประมวลรวมกันเข้าที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ ของทุกๆ ท่าน ให้เป็นดวงบุญที่สว่างไสวยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน

ให้ดวงบุญนี้ มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ ดึงดูด

มหาสมบัติทั้งหลาย มาไว้สร้างบารมีอย่างไม่รู้จักหมด จัก
สิ้น ให้ทุกท่านได้เป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ

ให้มีจิตใจบริสุทธิ์ ผ่องใส ให้มีสุขภาพร่างกาย
แข็งแรง อายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนานๆ จะประกอบ
ธุรกิจการงานอันใด ให้ประสบความสำเร็จเป็นอัศจรรย์ ไม่
ว่าสภาวะเศรษฐกิจจะเป็นอย่างไร ก็ให้ทุกคนมีจิตใจสูงส่ง
มีกำลังใจเข้มแข็ง มีกำลังบุญที่จะเอาชนะอุปสรรคทั้งมวล

ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว
ครอบครัวธรรมกาย ให้เข้าถึงพระธรรมกาย รู้แจ้งแทง
ตลอดในวิชชาธรรมกายไปทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่ง
เข้าสู่พระนิพพาน จงทุกท่านเทอญ

ที่ฟังที่แท้จริง

(วันพุธที่ ๒๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย ซึ่งเป็นช่วงเวลาอันทรงคุณค่า ที่เราจะได้เจริญสมาธิภาวนาร่วมกัน เพื่อกลับ กาย วาจา ใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส เหมาะสม ที่จะรองรับพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งเป็นที่ฟังที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่ฟังที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ทั้ง ๓ สิ่ง
นี้เท่านั้นเป็นที่ฟังที่ระลึกอันสูงสุดของเรา ในยามที่มีทุกข์ เราสามารถฟังท่านได้ ท่านช่วยบำบัดทุกข์บำรุงสุข เมื่อมีสุขแล้ว ถ้าระลึกถึงรัตนะทั้งสามนี้ ยิ่งเพิ่มเติมความสุขให้เราได้ เพราะพระรัตนตรัยเป็นแหล่งรวมแห่งความสุข

ความเบิกบานใจ ซึ่งมีอยู่ภายในตัวของเราทุกๆ คน

หากทุกคนเข้าถึงสภาวะอันสูงสุดนี้ได้เมื่อใด ความทุกข์ทั้งหลายก็จะดับไปเมื่อนั้น จะเข้าถึงความสุขที่แท้จริง เป็นบรมสุข คือสุขอย่างยิ่ง เป็นสุขล้วนๆ ไม่มีทุกข์เจือปนเลย ชีวิตของเราทุกคนที่เกิดมา ล้วนเกิดมาเพื่อแสวงหาความสุขที่แท้จริงทั้งสิ้น

(นำนั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนให้เราทำใจให้ปลอดโปร่ง ว่างเปล่าจากเครื่องกังวล ไม่ให้ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งทั้งหลายทั้งปวง จะเป็นคน ลัทธิ ที่ สิ่งของ จะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่ก็มีก็ตาม เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เป็นทุกข์ และไม่ใช่อของเรา เพราะบังคับบัญชาไม่ได้ ควบคุมไม่ได้ คิดอย่างนี้แล้ว ใจของเราจะคลายความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งเหล่านี้

เมื่อคลายแล้วจะได้อะไร คลายแล้วมันก็หลุด เมื่อหลุดพ้น จิตก็บริสุทธิ์ เมื่อบริสุทธิ์จิตก็หยุดนิ่ง ใจหยุดนิ่งกลับไปสู่ที่ตั้งดั้งเดิมในปริมณฑลของใจ แล้วจะมุ่งเข้าไปหาสภาวะ แล่นเข้าไปหาสิ่งที่เป็นอมตะ

พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ สามอย่างนี้

แหละเป็นที่พึ่งที่ระลึกอย่างแท้จริง เป็นนิจจัง เป็นสุขขัง เป็นอตฺตา คงที่เป็นอมตะ การเข้าไปถึงรัตนะทั้งสามนี้ ท่านให้เข้าไปทางสายกลางที่มีอยู่ภายในตัว ด้วยวิธีการทำให้หยุดให้หนึ่ง พอใจหยุดนิ่งถูกส่วน ก็จะได้เห็นกายในกายเข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงกายที่เป็นสรณะ เรียกว่าธรรมกาย คือกายนั้นเป็นธรรมล้วนๆ มีความบริสุทธิ์ล้วนๆ ไม่มีสิ่งที่เป็นมลทินเจือปนเลย เหมือนทองคำบริสุทธิ์ที่ไม่มีมลทิน

กายที่เป็นสรณะนี้เป็นสิ่งที่มีอยู่แล้ว เพียงแต่เราเข้าไปให้ถึงท่านเท่านั้น เพราะฉะนั้นมีอยู่คำหนึ่ง ท่านใช้คำว่า “เล่นไป” เล่นไปสู่สรณะทั้งสาม คือไตรสรณาคมน์

ไตร แปลว่า สาม

สรณะ คือ ที่พึ่ง

คมนะ แปลว่า เล่นเข้าไป คือเคลื่อนเข้าไป

ใจเล่นเข้าไปหาที่พึ่งทั้งสามที่เป็นนิจจัง เป็นสุขขัง เป็นอตฺตา ที่มีอยู่ในตัวของเรา เป็นตัวตนที่แท้จริง เป็นเกาะ เป็นที่พึ่งที่แท้จริง พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ใน **อตฺตทปิยสูตร** ว่า

“จงมีตนเป็นเกาะ มีตนเป็นที่พึ่ง สิ่งอื่นไม่ใช่

จงมีธรรมเป็นเกาะ มีธรรมเป็นที่พึ่ง สิ่งอื่นไม่ใช่”

บุคคลทั้งหลาย ไม่ว่าจะหญิงหรือชาย เด็กหรือผู้ใหญ่ ต่างปรารถนาที่พึ่ง ต้องการที่ยึดเหนี่ยวพึ่งพาอาศัย เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกคนต่างแสวงหาว่าอะไรจะเป็นที่พึ่งที่แท้จริงของตนได้ สมัยโบราณคนเรายังไม่รู้ว่าจะอะไรคือที่พึ่งที่แท้จริง เขาจึงยึดถือเอาต้นไม้บ้าง ภูเขาบ้าง แม่น้ำบ้าง เพราะคิดว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกของตนได้

แต่สุดท้ายก็พบว่าสิ่งเหล่านี้ยังไม่ใช่ที่พึ่งที่ระลึก ที่จะสามารถคุ้มครองตนเองให้พ้นจากภัยได้อย่างแท้จริง

แม้ในสมัยปัจจุบัน บ้านเมืองมีการเปลี่ยนแปลงสูง สภาพเศรษฐกิจที่เป็นเหมือนภาพลวงตา ได้ส่งผลกระทบต่อให้ชีวิตของเราเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดูเหมือนคนส่วนใหญ่ กำลังอยู่ในสภาวะที่สับสน มีความไม่แน่นอนในชีวิต ผู้คนทั้งหลายจึงต่างเสาะแสวงหาที่พึ่งให้กับตนเอง เจอะเจออะไรก็พึ่งไปหมด ที่ไหนเขาว่ามีอะไรดี ก็ตามเขาไป

เพราะ ฉะนั้นมนุษย์ทุกคนทุกสมัยย่อมปรารถนาที่พึ่งกันทั้งนั้น แต่ส่วนใหญ่ยังไม่รู้ว่าที่พึ่งที่แท้จริง คืออะไร

ครั้งหนึ่งพระพุทธองค์เสด็จไปโปรดพวกราชกุมารที่กำลังเล่นซ่อนหากันอยู่ในป่าไร่ฝ้าย ราชกุมารทุกพระ-

องค์ต่างมีมีเหลือด้วยกันทั้งสิ้น แต่ราชกุมารอีกพระองค์หนึ่ง มีมีเหลือกำมะลอ คือไปจ้างหญิงงามประจำเมืองมาเป็นมีเหลือ ครั้นไปถึงป่าไร่ฝ้าย ทุกๆ องค์ได้ถอดเครื่องประดับฝากให้ มีเหลือของตนไว้ แล้วก็เล่นซ่อนหาปิดตากันอย่างสนุกสนาน

เมื่อมีเหลือกำมะลอเห็นของมีค่าเช่นนั้น จึงคิดว่า “ถ้า เราเอาเครื่องประดับเหล่านี้ไป ก็จะสามารถเลี้ยงตัวได้ชาติหนึ่งทีเดียว เราจะไม่ต้องเดือดร้อนในการแสวงหาทรัพย์อีกต่อไป” นางคิดเช่นนั้นแล้วจึงหาอุบายหลบหนี และขโมยเอาเครื่องประดับนั้นไป

หลังจากที่ราชกุมารทั้งหลายเลิกเล่นซ่อนหากันแล้ว ต่างกลับมาขอห่อเครื่องประดับที่มีเหลือของตนเก็บไว้ให้ แต่ราชกุมารที่มีมีเหลือกำมะลอ พบว่ามีเหลือได้หายตัวไปแล้ว พร้อมกับห่อเครื่องประดับ เหล่าราชกุมารจึงได้ช่วยกันออกค้นหา นาง แต่ตามหาเท่าไรก็ไม่พบ

ในที่สุดได้มาพบพระบรมศาสดา ซึ่งประทับอยู่ใต้โคนไม้ จึงได้ทูลถามว่า “ท่านผู้เจริญ เห็นหญิงถือห่อผ้าเดินผ่านมาทางนี้ไหม พระเจ้าข้า” พระศาสดาตรัสถามว่า “ท่านจะหาหญิงคนนั้น หรือจะหาตัวเองดี”

เหล่าราชกุมารเป็นคนมีปัญญาจึงทูลตอบว่า “หาตัวเองดีกว่า พระเจ้าข้า”

“ถ้าจะหาตัวเองก็นั่งลงซิ เราจะบอกให้”

พระองค์ได้ตรัสถึงคำว่า “ตัว” หรือ “ตน” ไว้ใน
ทีมนิกาย ปาฎิกวรรค ว่า

“อตุตที่ปา วิหรถ อตุตสรรณา อนณฺณสรรณา
ธมฺมที่ปา ธมฺมสรรณา อนณฺณสรรณา
เธอทั้งหลายจงมีตนเป็นเกาะ มีตนเป็นที่พึ่ง อย่ามี
สิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง
จงมีธรรมเป็นเกาะ มีธรรมเป็นที่พึ่ง อย่ามีสิ่งอื่น
เป็นที่พึ่งอยู่”

คำว่า “ตน” นี้หมายถึงอะไร หลวงพ่อวัดปากน้ำ
ภาษีเจริญได้พบว่า กายมนุษย์นี้ก็เรียกว่าตน กายมนุษย์-
ละเอียดก็เรียกว่าตน กายทิพย์ก็เรียกว่าตน กายทิพย์-
ละเอียดก็เรียกว่าตน กายรูปพรหมก็เรียกว่าตน กายรูป-
พรหมละเอียดก็เรียกว่าตน กายอรูปพรหมก็เรียกว่าตน
กายอรูปพรหมละเอียดก็เรียกว่าตน

ทั้ง ๘ กายนี้เป็นตนที่อยู่ในภพ ซึ่งตนที่อยู่ใน
ภพนี้เป็นตนโดยสมมติ ไม่เที่ยงแท้แน่นอน ยังเป็น
อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ส่วน “ตน” ที่อยู่นอกภพออกไปยังมีอีก กาย-
ธรรมโคตรภูก็เป็นตน กายธรรมโคตรภูละเอียดก็เป็นตน

กายธรรมพระโสดาก็เป็นตน กายธรรมพระโสดาละเอียด
ก็เป็นตน กายธรรมพระสภทาคาก็เป็นตน กายธรรมพระ-
สภทาคาละเอียดก็เป็นตน กายธรรมพระอนาคาก็เป็นตน
กายธรรมพระอนาคาละเอียดก็เป็นตน กายธรรมพระอรหัต
ก็เป็นตน กายธรรมพระอรหัตละเอียดก็เป็นตน

**ทั้ง ๑๐ กายนี้เป็นตนโดยวิมุตติ ไม่ใช่ตนโดย
สมมติ เป็นตนที่หลุดพ้นออกไปจากภพแล้ว ตนนี้แหละ
เป็นเกาะเป็นที่พึ่งที่แท้จริง**

เราลองนึกถึงคนที่แล่นเรือไปกลางมหาสมุทร
แล้วเผชิญเรือเกิดล่ม ทุกคนต่างลอยคออยู่ในมหาสมุทร
อะไรลอยผ่านมาก็คว้าไว้หมด เพราะปรารถนาจะมีที่ยึดที่
เกาะ ยิ่งถ้าหากว่ายน้ำไป จนกระทั่งพบเกาะกลางมหา-
สมุทรเข้า ก็ยิ่งชื่นอกชื่นใจ รีบขึ้นบนเกาะนั้นโดยเร็วพลัน
ทีเดียว เพราะได้เกาะ ได้ที่อาศัยแล้ว ไม่อย่างนั้นจะต้อง
ว่ายน้ำเหน็ดเหนื่อยอยู่ในมหาสมุทรแทบขาดใจ ถ้าขึ้น
เกาะได้แล้วก็หายเหนื่อย

เกาะนั้นแหละเป็นที่พึ่ง สิ่งอื่นพึ่งไม่ได้เลย เรา
ทั้งหลายก็อาศัย “ตน” ที่กล่าวมาแล้วนี่แหละเป็นเกาะเป็น
ที่พึ่ง สิ่งอื่นไม่ใช่

คำที่เรียกว่า “ธรรม” คืออะไร อยู่ที่ตรงไหน เราต้องทำความเข้าใจและทำความรู้จักเสียก่อน “ธรรม” มีไว้สำหรับให้ “ตน” นั้นเป็นที่อยู่ ถ้าหากไม่มี “ธรรม” เลย “ตน” ก็เป็นอยู่ไม่ได้ ทั้งกายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กายธรรมโคตรภู กายธรรมพระโสดา กายธรรมพระสกทาคา กายธรรมพระอนาคา และกายธรรมพระอรหัต มีธรรมให้กายตั้งอยู่ ถ้าไม่มีธรรม ทุกกายก็ดับหมด

คำว่า “ธรรม” นี้อยู่ที่ไหนละ ก็อยู่ในกลางกายมนุษย์นี้เอง ในระดับเหนือสะดือขึ้นมาสองนิ้วมือ เรียกว่า ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นศูนย์กลางกายของมนุษย์ทุกคน เมื่อใจหยุดนิ่งตรงนี้ ก็จะถูกกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ กลมใส บริสุทธิ์ เท่าฟองไข่แดงของไก่ ดวงนี้เรียกว่า “ธรรม” ถ้าธรรมดวงนี้ดับ กายมนุษย์ก็ดับไป

ถ้าธรรมดวงนี้บริสุทธิ์ ผ่องใส กายมนุษย์ก็รุ่งโรจน์โชติกาการ ถ้าธรรมดวงนี้ขุ่นมืดเศร้าหมอง กายมนุษย์ก็เศร้าหมอง ไม่ผ่องใส ดวงธรรมนี้แหละเป็นชีวิตของมนุษย์ทีเดียว

กายทิพย์ กายพรหม กายอรูปพรหม ก็มีดวงธรรมใสบริสุทธิ์อยู่กลางกายแบบเดียวกัน กายธรรมทุกๆ กาย

ก็มีดวงธรรมใสบริสุทธิแบบเดียวกัน วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง เท่าหน้าตักของกายธรรม ธรรมกายหน้าตักเท่าใด ธรรมดวงนั้นก็วัดเส้นผ่าศูนย์กลางได้เท่านั้น

ดวงธรรมของกายธรรมเหล่านั้นแหละ เรียกว่า “ธรรม” นี้เป็นธรรมนอกภพออกไป ไม่ใช่ในภพ จึงได้ขยายส่วนออกไปเช่นนั้น ดวงธรรมนอกภพใหญ่โตมโหฬาร เป็นดวงใสบริสุทธิ ไสเกินใส

“ธรรม” นี้แหละเป็นเกาะเป็นที่พึ่ง ถ้าไม่ได้ดวงธรรมนี้ กายอื่นๆ ก็ไม่มีที่อาศัย กายมนุษย์ก็ไม่มี

ดังนั้นดวงธรรมที่มีความละเอียดเข้าไปเรื่อยๆ นั้นแหละ เป็นทั้งเกาะเป็นที่พึ่ง พึ่งกันไปตามลำดับ

มี “กาย” กับ “ธรรม” สองอย่างนี้เท่านั้นที่เป็น เกาะเป็นที่พึ่ง สิ่งอื่นไม่ใช่

ที่พึ่งที่ระลึกที่เปรียบเสมือนเกาะนั้น อยู่ในกลางตัวเรานี่เอง เข้าถึงได้ด้วยวิธีการหยุดนิ่งเท่านั้น เว้นจากหยุดจากนิ่งแล้วเข้าถึงไม่ได้ คือเล่นเข้าไปถึงรัตนะทั้งสามไม่ได้ ต้องทำใจให้หยุดอยู่ในกลางกาย

พอถูกส่วนถึงจะเล่นไป ถ้าไม่หยุดก็ไม่เล่นไป พอใจหยุดนิ่งก็เล่นออกจากกายหยาบ เคลื่อนเข้าไป จะมีความ

รู้สึกที่เราหลุดจากกายหยาบ รู้สึกเหมือนไม่มีตัวตน ไร้ตัวตน เหมือนนอกจากที่แคบไปสู่ที่กว้าง เราจะรู้สึกโล่ง โปร่ง เบาสบาย ไม่มีร่างกาย กายหายไปหมดเลย แล้วก็เข้าถึงดวงธรรม

หยุดเข้าไปเรื่อยๆ ก็จะเล่นต่อไปอีก เข้าถึงดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัตถสนะ แล้วก็เข้าถึงกายมโนหทัยละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กายธรรม เข้าไปเป็นชั้นๆ จนเข้าถึงกายธรรมอรหัต

เข้าไปด้วยวิธีหยุดอย่างเดี๋ยวเท่านั้น เข้าสู่เส้นทางสายกลาง เรียกว่า “เอกายนมรรค” เป็นหนทางเอกสายเดียว เป็นเส้นทางของพระอรียเจ้า เป็นเส้นทางเดียวที่จะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย

เพราะฉะนั้น อย่าเอาภารกิจประจำวันมาเป็นข้ออ้าง เป็นข้อแก้ และเงื่อนไข ที่จะทำให้เราเกียจคร้าน หรือทอดธุระในการปฏิบัติธรรม หมั่นฝึกทำให้หยุดนิ่งทุกวัน ควบคู่กับภารกิจประจำวันที่เราทำอยู่

เมื่อเราทำได้แบบนี้ วันนี้จะเป็นวันที่แตกต่างจากทุกๆ วันที่ผ่านมา จะเป็นวันที่มีความหมายสำหรับชีวิตเรา

เพราะเป็นวันที่ใจเราตั้งมั่น เพื่อจะให้เข้าถึงพระรัตนตรัย
ภายใน ซึ่งเป็นความนึกคิดที่ประเสริฐที่สุด ถูกต้อง ร่องรอย
ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ฉะนั้นหมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งให้
ได้ตลอดเวลา

ในที่สุดนี้ ขออาราธนาบุญบารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์
อำนาจ สิทธิ ฌีบขาดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ
พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย
บารมีธรรมของพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อ
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย จงมารวม
อยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญที่สว่างโพล่ง
ประดุจดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน

ให้ดวงบุญนี้ มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ ดึงดูดมหา-
สมบัติทั้งหลาย มาใช้สร้างบารมีอย่างไม่รู้จักหมดจักสิ้น ให้
ประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน ให้ครอบครัว
อยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว ครอบครัวธรรมกาย
ให้สุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง อย่าได้เจ็บป่วยไข้
ให้มีดวงปัญญาสว่างไสว ให้มีดวงตาเห็นธรรม รู้แจ้งแทง
ตลอดในวิชชาธรรมกาย จงทุกท่านเทอญ

ความตระหนี่เป็นภัยในวิภวณะ

(วันพฤหัสบดีที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑)

บัดนี้ถึงเวลาธรรมกาย ที่เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา กลั่นกาย วาจา ใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใสเหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย

สิ่งที่เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเราทุกคน มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น คือ “บุญ” ซึ่งเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราบรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ เราจะเป็นผู้ที่สมบูรณ์ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ มีโอกาสทำความดี ได้พบพระพุทธเจ้า ได้ฟังธรรมของพระองค์ จนกระทั่งได้มาประพฤติปฏิบัติธรรม และบรรลุถึงความรู้แจ้งอันสูงสุด คือ มรรคผลนิพพาน

เช่นเดียวกับพระองค์ ทั้งหมดนี้ล้วนต้องอาศัยบุญที่สั่งสม
เอาไว้ทั้งสิ้น ดังนั้นเราควรรีบประพาศิธรรม เก็บเกี่ยวบุญ
กุศลให้แก่ตนเองให้มากที่สุด

(นำนั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ชาดก
ว่า

“บุคคลให้ทานไม่ได้ ด้วยเหตุผล ๒ ประการ คือ
ความตระหนี่ ๑ ความประมาท ๑ เมื่อบัณฑิตผู้รู้แจ้ง
ต้องการบุญ พึงให้ทานโดยแท้

ผู้ตระหนี่กลัวความยากจน จึงไม่ให้อะไรๆ แก่ผู้ใด
เลย ความกลัวยากจนนั้นแหละ จะเป็นภัยแก่ผู้ไม่ให้ คน
ตระหนี่ย่อมกลัวความอดอยากข้าวและน้ำ ความกลัวนั้น
แหละจะกลับมาทำร้ายคนพาล ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

เพราะเหตุนี้ บัณฑิตพึงครอบงำมลทิน กำจัดความ
ตระหนี่เสีย แล้วตั้งใจให้ทานเถิด เพราะบุญย่อมเป็นที่พึ่ง
ของสัตว์ทั้งหลายในโลกหน้า”

เมื่อพระโพธิสัตว์ทุกๆ พระองค์ ได้รับพุทธพยา-
กรณ์แล้ว บรรดาจะสร้างบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ท่านจะ
คำนึงถึงทานบารมีก่อนเป็นเบื้องต้น เพราะทานบารมีจะส่ง

ผลให้มีโรคทรัพย์สมบัติ อำนวยความสะดวกสบายให้ท่าน
สร้างบารมีอย่างอื่นให้ยิ่งๆ ขึ้นไป จนกระทั่งบารมีทั้ง ๓๐
ทัศเต็มเปี่ยม สนับสนุนให้บรรลุสมรรถผลนิพพานในที่สุด

หลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาชีเจริญ ท่านเคยสอนเอา
ไว้เสมอว่า

**“ทานบารมีนี่ย่ำได้ขาด ถ้าหากขาดทานบารมี
แล้วจะสร้างบารมีอย่างอื่น มันก็ไม่สะดวก”**

ท่านเองได้สร้างทานบารมีมาตั้งแต่บวช เมื่อบวช
ใหม่ๆ ออกบิณฑบาต ท่านขาดแคลนเกี่ยวกับเรื่องอาหาร
หวานคาว ไม่ค่อยมีคนมาใส่บาตร แต่ท่านก็ยังออกบิณฑ-
บาตไปตามปกติถึง ๓ วัน

วันที่ ๓ ได้ข่าวมาบั้นหนึ่ง กับกล้วยผลหนึ่ง กลับ
มาแล้วตั้งใจที่จะลงมือขบฉัน พอดีเหลือบไปเห็นสุนัขแม่
ลูกอ่อน ผอมโซทีเดียว ท่านก็คิดในใจว่า “มันคงหิวเช่น
เดียวกับที่เรากำลังหิว” จึงแบ่งปันอาหารที่ได้มาในวันนั้น
อย่างละครึ่ง ให้ข้าวไปครึ่งปั้น กล้วยครึ่งผล

จากนั้นท่านได้อธิษฐานจิตว่า “ในวันนี้ เราก็ถึง
ที่สุดแห่งความหิว สุนัขแม่ลูกอ่อนก็ถึงที่สุดในความหิว
ที่สุดต่อที่สุดมาเจอกัน เราจึงได้สร้างมหาทานบารมี ขอ
อานุภาพแห่งมหาทานบารมีนี้ ขอเราจงอย่าได้อดอยาก

ยากจนอีกต่อไปเลย”

ด้วยอานุภาพแห่งมหาทานบารมีในครั้งนั้น เพียงแค่ข้าวครึ่งปีนกับกล้วยครึ่งผล ทำให้ท่านสมบุญด้วยปัจจัยสี่ ได้บำรุงเลี้ยงพระภิกษุสามเณร ถึงวันละ ๕๐๐ รูปเป็นเวลาหลายสิบปี จนกระทั่งตลอดชีวิตของท่าน

เพราะ ฉะนั้นท่านจึงย้ำบ่อยๆ ว่า จะทำบารมีอะไรก็ทำไปเถิด แต่อย่าขาดทานบารมี เพราะทานบารมีนี่จะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราสร้างบารมีอย่างอื่นได้สะดวกสบาย

ในสมัยพุทธกาล พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จไปกับพระอานนท์ ท่านได้ชี้ให้ดูเด็กขอทานคนหนึ่ง แล้วตรัสกับพระอานนท์ว่า เด็กขอทานที่มีร่างกายอัปลักษณ์ผอมโซ น่าเกลียด เหมือนปีศาจคลุกฝุ่นนั้น คือ อานันทเศรษฐีในภพชาติก่อน ซึ่งมีสมบัติมาก เป็นคนตระหนี่ ได้สั่งบุตรหลานทุกคนห้ามบริจาคทาน ให้หวงแหนทรัพย์เอาไว้ เพราะกลัวทรัพย์จะหมดไป และได้ฝังทรัพย์ไว้ ๕ แห่ง

ความตระหนี่ที่เข้าไปครอบงำอยู่ในจิตใจ หุ้มห่อดวงเห็น จำ คิด รู้ ซึ่งอยู่ในกลางกายละเอียดของอานันทเศรษฐี ครั้นเมื่อละโลกไปแล้ว ด้วยอำนาจแห่งความตระหนี่ ซึ่งเป็นกระแสน้ำขุ่นดำ ก็ดึงดูดให้ไปบังเกิดในตระกูลของคนจัญทาล มีฐานะยากจน หาเลี้ยงชีพด้วย

การขอทาน

เมื่อเข้าไปอยู่ในนครภุมารดา ก็ทำให้มารดาเดือดร้อน ไม่ว่าจะไปขอทานที่ไหนก็ขอไม่ได้ พอคลอดออกมา วันไหนที่พ่อแม่พาเขาไปขอทานด้วย วันนั้นก็ขอไม่ได้อีกเหมือนกัน จากเดิมที่จนอยู่แล้ว กระแสความตระหนี่ของลูกยิ่งส่งผลให้เป็นคนจนหนักขึ้นไปอีก

พ่อแม่จึงปรึกษากันว่า “ทำไมแต่ก่อนเราขอทานได้ ไม่ว่าจะผ่านไปทางไหนก็มีคนเมตตาสงสาร ให้อาหารมาพอยังชีพได้ แต่พอลูกคนนี้เกิดมา ไปที่ไหนก็อดคัดฝืดเคืองตลอดเวลา”

แต่ก็ยังอดทนเลี้ยงดูลูกเรื่อยมา จนกระทั่งลูกเติบโตสามารถที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ จึงให้แยกทางออกไปขอทานเลี้ยงชีพด้วยตัวเอง ลูกจึงต้องตะเกียกตะกายไปขอทานเลี้ยงชีพ แต่ไม่ว่าจะไปทางไหน เขาก็ไม่ค่อยได้อาหารพออิ่มเลย เพราะ**กระแสแห่งความตระหนี่ที่ซ่อนอยู่ในกลางกายนั้นแหละ ผลักดันสมบัติและดึงดูควิบัติเข้าหาตัวตลอดเวลา**

กระแสแห่งความตระหนี่นี้ ถ้ามองไปตรงกลางด้วยธัมมจักขุของธรรมกาย เราจะเห็นเป็นดวงสีดำๆ เรียกว่า **“กัณฺหธรรม”** กัณฺห แปลว่า ดำ ธรรมดำนี้ครอบงำอยู่

ครอบงำบังคับในดวงเห็น ในดวงจำ ในดวงคิด ในดวงรู้ ให้เกิดความหวงแหนทรัพย์ เสียตายทรัพย์ และให้เกิดความโลภ บังคับกันอยู่ในกลางกาย ซึ่งจะดูทวีบัติเข้ามา แล้วก็ผลัดสมบัติออกไป ใครมีความตระหนี่ก็จะมีอาการอย่างนี้

เมื่อลูกขอทาน อดีตอานันทเศรษฐี ตะเกียกตะกายช่วยเหลือตัวเองไปจนถึงบ้านเก่าของตัวเอง เกิดระลึกชาติได้ว่าเราเคยเป็นเศรษฐีมาก่อน เห็นหลานชายกำลังเดินเล่นอยู่ ก็จำเรื่องราวในอดีตของตัวเองได้แม่นยำ

จากจุดนี้มีสิ่งที่น่าคิดว่า **สมบัติผลัดกันชม** ใครมีบุญย่อมสามารถที่จะดึงดูดสมบัตินั้นมาได้ ถ้าใครหมดบุญแล้วไม่สร้างบุญใหม่ต่อ แม้ทรัพย์นั้นเคยเป็นของตัวเองมาก่อน แต่ไม่อาจที่จะบริโภคใช้สอยได้ เหมือนอย่างอดีตอานันทเศรษฐีตอนนี้ มองเห็นปราสาทที่ตัวเคยสร้าง เป็นของตัวเองแท้ๆ สร้างมากับมือ สมบัติฝังอยู่ที่ไหนก็รู้หมด แต่ไม่มีสิทธิ์ที่จะนำมาใช้จ่ายได้ เห็นชัดๆ อยู่ตรงหน้า แต่ไม่สามารถนำมาใช้ได้ เพราะไม่มีบุญนั่นเอง

ในที่สุดจึงตัดสินใจเดินเข้าไปในบ้าน หลานชายของตัวเองแท้ๆ พอเห็นเด็กขอทาน หน้าตาอัปลักษณ์เหมือนปีศาจคลุกฝุ่น น่าเกลียดน่ากลัวมาก ก็ร้องให้ไปบอกพ่อ

พ่อคือมูลสิริเศรษฐี ซึ่งเป็นลูกชายของอานันท-

เศรษฐี เห็นเด็กขอดทานเข้าก็ไม่รู้จัก เพราะจำอดีตพ่อของ
ตัวไม่ได้ จึงจับโยนออกมาข้างนอก ไม่ให้เข้าในบ้าน

พระพุทธเจ้าและพระอานนท์เสด็จไปถึง ตรัสให้
ลูกชายของอานันทเศรษฐีทราบว่า นี่คือพ่อของเขาในอดีต
ชาติ

ลูกชายของอานันทเศรษฐีได้ทูลถามว่า “ข้า
พระองค์จะทราบได้อย่างไร”

พระพุทธองค์ตรัสว่า “เขาจำที่ฝังสมบัติได้” ใน
ที่สุดเขาพาไปชี้ที่ฝังสมบัติได้ถูกต้องทุกอย่าง

เพราะฉะนั้นความตระหนี่ไม่ดีเลย เพราะจะนำให้
เราไปเกิดในตระกูลที่ยากจนเข็ญใจ ใครที่ชาตินี้ลำบาก ก็
ตั้งใจขยันทำมาหากิน ประกอบสัมมาอาชีพอย่างเต็มกำลัง
มีทรัพย์แล้วก็แบ่งส่วนหนึ่งไว้ทำบุญ

อีกส่วนเพื่อดำรงชีพ ทำทั้งงานทำทั้งบุญควบคู่
กันไป แล้วชีวิตเราก็จะประสบความสำเร็จรุ่งเรือง

เพราะบุญที่เราทำนี่จะเป็นกระแสดึงดูด สมบัติ
เข้ามาหา บุญที่อยู่กลางตัวเรานี้สำคัญมาก หมั่นนึกถึง
เรื่อยๆ จะทำให้เราสมปรารถนาตั้งแต่เบื้องต้น ท่ามกลาง
จนถึงที่สุดเราจะได้บรรลุผลนิพพานกันทีเดียว เพราะ
ฉะนั้นให้หมั่นสั่งสมบุญให้ดี

แหล่งกำเนิดของบุญนั้นอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เอาใจมาหยุดอยู่ที่ตรงนี้ หยุดคือทำเฉยๆ นิ่งๆ เอาใจกลับมาอยู่กับตัวของเรา ให้มาอยู่นิ่งๆ พอใจกลับเข้าสู่ที่ตั้งดั้งเดิมในปริมณฑลของใจ ก็จะเกิดความอัศจรรย์ขึ้นมาทีเดียว คือใจจะค่อยๆ ตกตะกอน แล้วค่อยๆ ใสขึ้น บริสุทธิ์ขึ้น บริสุทธิ์ในระดับที่เราสามารถเห็นความบริสุทธิ์ เกิดขึ้นมาได้

ความบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้นมาในครั้งแรกเป็นเพียงจุดเล็กๆ เล็กเท่าปลายเข็ม หรือขนาดดวงดาวในอวกาศ เมื่อบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ก็จะขยายใหญ่ขึ้นมาขนาดดวงจันทร์ในคืนวันเพ็ญ หรือขนาดดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ความบริสุทธิ์นี้ทำให้ใจเรามีคุณภาพ สิ่งที่เป็นมลทินของใจจะถูกขจัดหายไป และนำมาซึ่งความสุขกายสุขใจ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ใจจะโล่ง โปร่ง เบา นุ่มนวลทีเดียว คล้ายกลิ้งไปกับบรรยากาศ ใจจะขยายออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ใจจะหยุดนิ่งเข้าไปเรื่อยๆ

เมื่อใจเราหยุดนิ่งสนิทกับความบริสุทธิ์ชนิดนี้ ใจก็จะแล่นเข้าไปสู่ความบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ จนเข้าไปถึงความบริสุทธิ์อันสูงสุด ความบริสุทธิ์นั้นจะประกอบเกิด ขึ้นเป็นกายที่มีลักษณะสวยงาม มีทั้งความใส ความบริสุทธิ์

เพียบพร้อมไปด้วยความสุข ความสำเร็จอย่างบริบูรณ์ ภาย
ที่ประกอบไปด้วยความบริสุทธิ์นี้ เรียกว่า “ธรรมกาย”

เพราะฉะนั้นฐานที่ ๗ ตรงนี้ จึงเป็นบ่อเกิดแห่ง
บุญ เป็นบ่อเกิดแห่งความบริสุทธิ์ เป็นทางสายกลางซึ่งเป็น
ทางเสด็จไปสู่อายตณนิพพานของพระพุทธเจ้า และพระ
อรหันต์ทั้งหลาย

ให้ประทับประคองใจของเราให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลาง
กลางกายให้ได้ตลอดเวลา ฝึกให้เป็นนิสัย หัดปลด ปล่อย
วางภารกิจเครื่องกังวลใจต่างๆ ด้วยการทำให้สงบ นิ่งๆ
ว่างๆ สักวันละหนึ่งหรือสองชั่วโมง แล้วเราจะพบกับความ
สุข พบกับสิ่งอัศจรรย์ที่จะเกิดขึ้นในชีวิตของเรา สิ่งนี้เป็น
สิ่งสำคัญที่สุดของมวลมนุษยชาติ ที่เงินทองก็หาซื้อไม่ได้
แต่จะได้มาด้วยวิธีการเดียวเท่านั้น คือการทำให้หยุดนิ่งที่
ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยตัวของเราเอง

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการ ให้ท่านสาธุชน
ทั้งหลายมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่า
ป่วย อย่าไข้ ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัว-
แก้ว ครอบครัวธรรมกาย ให้ประสบความสุข ความสำเร็จ
ในชีวิต ในธุรกิจการงาน และสิ่งที่พึงปรารถนา

ให้เข้าถึงความเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ให้มีมหาสมบัติบังเกิดขึ้น ไว้ใช้สร้างบารมีไม่รู้จักหมดจักสิ้น มีสมบัติแล้วก็ไม่ตระหนี่ นำมาสร้างบารมีเพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนาไปทั่วโลก เพื่อให้ชาวโลกทั้งหลายได้เข้า ถึงที่พึ่งที่แท้จริง ให้ทุกคนมีกำลังใจเข้มแข็ง หมั่นปรารถนาความเพียร ไม่ประมาทในการฝึกใจให้หยุดนิ่ง ให้มีดวงปัญญาสว่างไสว รู้แจ้งแทงตลอดทั้งทางโลกและทางธรรม มีโอกาสปฏิบัติธรรมได้โดยสะดวก รู้เห็นได้รวดเร็ว ให้มีดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงพระธรรมกายโดยเร็วพลัน จงทุกท่านเทอญ

ใสบริสุทธิดุจตะวันแก้ว

(วันศุกร์ที่ ๒๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑)

บัดนี้ถึงเวลาปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย
ขอความสุขความเจริญ จงมีแก่ท่านสาธุชนทั้งหลาย

วันนี้เป็นวันพระ เราควรจะชำระกาย วาจา ใจ ให้
สะอาดบริสุทธิ์ ด้วยการทำทาน รักษาศีล เจริญสมาธิภาวนา
เช่น บรรพบุรุษปู่ย่าตายายของเราได้ปฏิบัติสืบต่อกันมาจน
เป็นประเพณีที่ดีงาม ท่านถือว่าวันพระเป็น **“วันแห่งความ
บริสุทธิ์”** ที่จะได้มาระลึกถึงคุณของพระรัตนตรัย คือ
พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูง
สุดของเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งยิ่งไปกว่านี้ ไม่มี
อีกแล้ว

ท่านสาธุชนทั้งหลาย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัส
ธรรมภาสิตไว้บทหนึ่งว่า

“เธอทั้งหลายจงดูรถอันไม่มีโทษ มีหลังคาสีขาว มีเพลาเดียว ไม่มีทูกษ์ แล่นไปถึงที่หมาย ตัดกระแส ตัณหาขาด ไม่มีกิเลสเครื่องผูกพัน”

คำว่า **“รถ”** หมายถึง สรีระร่างกายของเรา ซึ่ง เคลื่อนไหวไปมาได้เหมือนรถ

คำว่า **“ไม่มีโทษ”** เป็นชื่อของศีล เมื่อมีศีลบริสุทธิ์ แล้ว การงานใดๆ ที่กระทำลงไป ย่อมเป็นงานที่ไม่มีโทษ

คำว่า **“หลังคาสีขาว”** คือใจที่ขาวใสบริสุทธิ์ เป็น ใจที่หลุดพ้น เหมือนหลังคาที่มุงดีแล้ว กิเลสย่อมไม่ร่วรดเข้ามาในใจ

คำว่า **“มีเพลาเดียว”** เป็นชื่อของสติ เมื่อใจบริสุทธิ์ หยุดนิ่งแล้ว สติก็จะตั้งมั่นเป็นสัมมาสติ เป็นมหาสติ เพลา รถจึงเป็นเหมือนสติที่จะหมุนไปในทางที่ชอบสู่ทางสายกลาง ทางแห่งความบริสุทธิ์หมดจด จิตเข้าไปสู่แหล่งแห่งความสุข อันไม่มีประมาณ และมุ่งตรงไปถึงจุดหมายปลายทางได้

คำว่า **“ถึงที่หมาย”** ท่านหมายถึงเอาบุคคลที่ประสพ ความสำเร็จสูงสุดในชีวิต คือบรรลุนิพพานอรหัตแล้ว ได้ ดำเนินจิตผ่านดวงธรรม ผ่านกายภายในเข้าไปเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงกายธรรมอรหัต จิตหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ

ทั้งหลาย สังโยชน์เบื้องต่ำเบื้องสูงหมดสิ้น คือตั้งแต่ลักกาย-
ทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส ราคะ ปฏิมะ รูปราคะ
อรูปราคะ มานะ อุทธัจจะ อวิชชา ละได้หมด ล้นเชื้อไม่เหลือ
เศษ ตัดขาดเหมือนตาลยอดด้วน ไม่มีการงอกขึ้นมาอีก
ตัดกระแสตัณหาขาด ไม่มีกามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา
หมดความทะยานอยากในกามภพ รูปภพ และอรูปรภพ ไม่มี
กิเลสเครื่องร้อยรัด ปลดพันธนาการของชีวิตได้แล้ว จิตอยู่
ในกระแสพระนิพพาน มีพระนิพพานเป็นอารมณ์ จิตเป็น
อิสระอย่างแท้จริง ได้เข้าถึงจุดหมายปลายทางของชีวิต
คือบรรลुพระนิพพานนั่นเอง

ก่อนที่จะดำเนินจิตเข้าสู่ภายใน เพื่อไปสู่จุดหมาย
ปลายทางนั้น ในเบื้องต้นเราต้องชำระศีลให้บริสุทธิ์ เพราะ
ศีลเป็นเบื้องต้น เป็นที่ตั้ง เป็นบ่อเกิดแห่งคุณความดีทั้งหลาย
และเป็นประธานแห่งธรรมทั้งปวง ถ้าศีลของเราบริสุทธิ์
จะเป็นเหตุให้สมาธิตั้งมั่น เมื่อสมาธิตั้งมั่นดีแล้ว ย่อมก่อให้เกิด
ปัญญา เมื่อปัญญาเกิดขึ้นแล้ว ก็จะรู้เห็นไปตามความเป็น
จริง สามารถกำจัดอาสวะกิเลสทั้งหลายให้หมดสิ้นไปได้ ดัง
นั้น ศีล สมาธิ ปัญญา หรือไตรสิกขานี้จึงเป็นหลักที่สำคัญ
ยิ่งของการศึกษากิจในทางพระพุทธศาสนา พวกเราควรทำ
ความเข้าใจให้ถ่องแท้ เพื่อจะได้นำไปปฏิบัติให้ถูกต้องตรง
ตามพุทธประสงค์ต่อไป

(นำนั่งสมาธิ)

เราลองนึกย้อนหลังถึงวันมหาปิติ วันที่ ๖ กันยายนที่ผ่านมา เราได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า เห็นดวงตะวันแก้วพร้อมๆ กันนับหมื่นคน ซึ่งปกติเราจะมองดูดวงอาทิตย์ด้วยตาเปล่าไม่ได้ แต่วันนั้นดูได้โดยไม่แสบตา ดวงตะวันเหมือนถูกดูดหายไป แล้วมีดวงธรรมเหมือนดวงแก้วใสๆ ปรากฏขึ้นมาแทนที่ดวงอาทิตย์ คล้ายดวงธรรมผุดซ้อนขึ้นมาเป็นดวงแก้วใสๆ เลื่อนเข้าเลื่อนออก เหมือนการชุมภาพของกล้องถ่ายรูป ผุดเกิดขึ้นซ้อนๆ กัน ใสเกินใส เย็นตาเย็นใจ เป็นดั่ง **“ดวงธรรมตะวันแก้ว”**

ครูหนึ่งได้เกิดวงแหวนรอบนอกของดวงตะวันแก้วหมุนวนไปทางขวา เปล่งฉัพพรรณรังสีออกมาเป็นแสงสีต่างๆ สดใสสวยงามยิ่งนัก เหมือนสีรุ้งเกิดขึ้นมาทีละสี สูดทำยก็เป็นรัศมีสีทองอร่ามทาบทาบบนท้องฟ้า บนมหาธรรมกายเจดีย์ จนพวกเราต่างเป็นสีทองไปหมด ลักครูก็เห็นสีเหลืองทองปรากฏเป็นองค์หลวงพ่อดปากน้ำ เหมือนหม่มจิวรสีทองอร่าม ค่อยๆ ขยายขึ้นจนเต็มองค์ ตะวันแก้วลอยเด่นอยู่ในกลางกายของหลวงพ่อดปากน้ำ ในที่สุดน้ำตาแห่งความปลื้มปีติก็ได้เอ่อล้นออกมา ด้วยความศรัทธาเลื่อมใส เชื่อมั่นในคุณของพระรัตนตรัยอย่างเปี่ยมล้น สุดที่จะพรรณนาได้หมดสิ้นทีเดียว

ท่านได้รู้สึกอยากทำใจหยุดนิ่งเฉยๆ ก็ให้ทำใจนิ่งๆ สบายๆ ไปเรื่อยๆ หรืออาจจะนึกถึงความดีที่เราเคยทำผ่านมา นึกแล้วจิตเป็นกุศล อารมณ์ดี เบิกบาน ผ่องใส หรือจะนึกถึงอำนาจของศีล ท่านที่เคยรักษาศีล ๕ เป็นปกติอยู่แล้ว รักษาศีล ๘ ในวันพระวันโกน หรือเคยอยู่จุดงศ์สุดลัปดาห์ หรืออาจจะนึกถึงบุญที่เราเคยทำมาในอดีต เช่น การทอดกฐิน ทอดผ้าป่า สร้างมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี สร้างสมาธิธรรมกายสากล สร้างพระธรรมกายประจำตัว ประดิษฐาน ณ มหาธรรมกายเจดีย์ ลिंगศักดิ์สิทธิ์ อันยิ่งใหญ่ของมวลมนุษยชาติก็ดี นึกแล้วจะบังเกิดความปลื้มปิติ แซ่มนั่น เบิกบานใจ เป็นสุขอย่างไม่มีประมาณ

มหาธรรมกายเจดีย์ที่เราทุกคนได้ทุ่มเท ร่วมแรงร่วมใจสร้างกันขึ้นมา ด้วยความศรัทธาอันเปี่ยมล้นในพระรัตนตรัย เพื่อเป็นศูนย์รวมใจของมวลมนุษยชาติทั่วโลกนี้ จะเป็นแหล่งสร้างจิตใจที่ดีงามของมวลมนุษย์ จิตใจที่ดีงามนี้จะสร้างคนดีที่โลกต้องการให้บังเกิดขึ้น และคนดีเหล่านี้จะช่วยกันสร้างสรรค์โลกนี้ให้เป็นโลกแห่งสันติสุขอย่างแท้จริง

เมื่อมนุษย์ทุกคนมาสู่สถานที่อันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้แล้ว จะเกิดการปรองดองกันเหมือนหมู่ญาติอันเป็นที่รัก ไม่จำ-

กัณฑ์เชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ จะชักชวนกันมาทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา มาปฏิบัติธรรม ในที่สุดก็จะเข้าถึง แหล่งแห่งสันติสุขที่แท้จริง และสันติสุขภายในนี้จะค่อยๆ แผ่ขยายออกไปเรื่อยๆ เป็นพลังมวลแห่งสันติสุขที่จะก่อให้เกิดสันติภาพที่แท้จริง แผ่ออกไปอย่างไม่มีประมาณ จนครอบคลุมไปทั่วทั้งโลก

ดังนั้น มหาธรรมกายเจดีย์ เจดีย์แห่งพระรัตน-
ตรัย ที่พวกเราได้ร่วมใจสร้างกันขึ้นมา จึงเป็นมหัศจรรย์
เป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ ควรที่เราจะระลึกนึกถึงบุญนี้ด้วยความปลื้มปิติกันทุกๆ คน ให้น้อมใจมาหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เมื่อหยุดถูกส่วน เราจะเห็นดวงธรรมใสบริสุทธิ์ เป็นดวงธรรมเบื้องต้น ที่เรียกว่า **ดวงปฐมมรรค** หรือเรียกว่า ดวงธรรมานุสัสนาสติปัญญาฐาน หยุดนิ่งต่อไป ก็จะได้เห็นดวงศีล ที่ชัด ใส สว่างยิ่งขึ้นอยู่ภายใน ยิ่งเราหยุดนิ่งได้สนิทมาก ดวงศีลในกลางตัวก็จะชัดมาก เป็น **“ศีลเห็น”** คือเห็นเป็นดวง ใส่ยิ่งกว่าเพชร ไส่บริสุทธิ์ดุจดวงตะวันแก้ว สว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ยิ่งสว่างความบริสุทธิ์ก็ยิ่งมากขึ้น และยิ่งบริสุทธิ์ยิ่งมีความสุขเพิ่มมากขึ้น

พอเราหยุดใจเบาๆ สบายๆ ในกลางดวงศีล แนบแน่นจนกระทั่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดวงศีลที่เราเข้าถึงนั้น ก็จะเป็นอริศีล เป็นศีลที่ยิ่งกว่าศีลอื่นใด เพราะเป็นศีล

ที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เราจะเหมือน
แช่อิมอยู่ในกลางดวงศีล เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับศีลดวงนั้น

หยุดนิ่งในกลางดวงศีลต่อไป ก็จะเข้าถึงดวงสมาธิ
ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ไปตามลำดับ
จนเข้าถึงภายในกายเป็นลำดับ ในที่สุดก็จะเข้าถึงพระธรรม-
กาย มีลักษณะเป็นพระพุทธรูปแก้วใสบริสุทธิ์ นี่เป็นเครื่อง
ยืนยันว่า ศีลของเราบริสุทธิ์บริบูรณ์แล้ว เราจะรู้สึกอบอุ่น
ใจ ปิติและเป็นสุข ปลอดภัย เหมือนมีเกราะแก้วคุ้มกันภัย
อันตรายให้แก่เราได้เป็นอย่างดี

ในสมัยพุทธกาล มีพระภิกษุรูปหนึ่ง กำลังนั่งฟัง
ธรรมในเวลากลางคืน ขณะนั้นได้มีงูพิษเลื้อยออกมาจากที่
อยู่ของมัน ตรงมากัดที่ขาของท่าน เมื่อท่านรู้ว่าถูกงูกัด
ท่านจึงรีบตั้งสติมั่น เพื่อระงับความเจ็บปวด พิษงูได้แผ่
ชานไปตามกระแสเลือดอย่างรวดเร็ว ท่านไม่รู้จะไปหายา
ที่ไหนมารักษาได้ทันท่วงที จึงนึกสอนตนเองว่า “หากเรา
จะต้องมรณภาพในตอนนี้จริงๆ เราจะต้องทำใจให้ผ่องใส
อย่างน้อยก็จะได้ไปสู่สุคติ”

ท่านจึงได้นึกถึงศีล ๒๒๗ ข้อ ที่ได้รักษามาอย่าง
ดีแล้ว ตั้งแต่อกบวชได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติชอบเรื่อยมา
จนกระทั่งถึงบัดนี้ ไม่เคยล่วงละเมิดศีลข้อใดเลย ศีลของ

ท่านสะอาดบริสุทธิ์มาก พอนึกถึงก็เกิดความปีติ ปราโมทย์ ใจ ความปีติได้เอิบอาบ ซึมซาบ แผ่ซ่านไปทั่วเรือนร่าง จนสามารถข่มทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นในขณะนั้นได้ เมื่อกายสงบ ท่านจึงทำให้ใจเป็นสมาธิ ดำเนินจิตหยุดนิ่งเข้าสู่ภายใน มีใจรวมเป็นหนึ่ง จนกระทั่งเข้าถึงดวงธรรม แล้วเห็นดวงศีล ที่ชัดใส สว่าง อยู่ในกลางตัว

ท่านบังเกิดความปีติเป็นอย่างมาก จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า

**“ด้วยอานุภาพแห่งศีลที่ข้าพเจ้าตั้งใจรักษามา
อย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ ไม่มีต่างพร้อย ด้วยสัจจะวาจานี้ ขอ
ให้พิษร้ายจงพล้นมลายหายสูญไปด้วยเถิด”**

พอสิ้นคำอธิษฐานของท่าน ความมหัสจรรย์ก็บังเกิดขึ้น พิษร้ายได้ไหลย้อยออกจากร่างกายท่าน ซ้ำแรงแกลงสู่แผ่นดินทันที ทำให้ท่านหายจากความทุกข์ทรมาน รอดพ้นจากเงื้อมมือของพญามัจจุราชมายได้อย่างน่าอัศจรรย์ ด้วยอำนาจแห่งศีลนั่นเอง

เมื่อท่านเห็นอานุภาพแห่งศีลเช่นนั้น จึงเกิดความปีติ จิตเป็นเอกัคคตารมณ์ มีอารมณ์เดียว ไม่วอกแวกเลย ใจก็ยังหยุดนิ่ง แล่นเข้าไปสู่ภายใน เห็นดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ และเข้าถึงกายภายใน

ไปตามลำดับ ในที่สุดท่านก็ได้บรรลุกายธรรมอรหัต เป็นพระอรหันต์ในคำคตินั้นนั่นเอง

ดังนั้น ความเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีลนี้ มีคุณอันยิ่งใหญ่ มีอานิสงส์อันไพศาลสุดจะนับจะประมาณได้ที่เดียว ในเบื้องต้นย่อมส่งผลให้มีความสุขกายสุขใจในปัจจุบันชาตินี้ ในท่ามกลางหลังจากหลับตลาโลกไปแล้ว ย่อมไปเสวยบุญในสุคติโลกสวรรค์ ในเบื้องปลายจะส่งผลให้จิตหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย เข้าสู่ฝั่งพระนิพพาน

ท่านสาธุชนทั้งหลาย เราจึงควรดำเนินชีวิตด้วยความไม่ประมาท ใช้วันเวลาที่มีอยู่เพียงน้อยนิดให้คุ้มค่า ได้รับประโยชน์สูงสุดสมกับการมาเกิดเป็นมนุษย์ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน ควรจะรักษาศีล กลั่นใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์อย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าเราจะประกอบภารกิจการหน้าที่การงานอันใดก็ตาม ให้ฝึกใจหยุดนิ่งควบคู่ไปด้วย

เมื่อใจหยุดนิ่งภายในดีแล้ว ศีลของเราจะบริสุทธิ์ และจะส่งผลให้วาจาบริสุทธิ์ และการกระทำก็จะบริสุทธิ์ตามไปด้วย เมื่อกาย วาจา ใจบริสุทธิ์ ชีวิตของเรามีแต่ความสุข สดชื่น เบิกบาน สมกับการเป็นยอดนักสร้างบารมี ผู้เกิดมาสร้างบารมีอย่างแท้จริง

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการ ขออนุภาพแห่ง

บุญบารมี รัศมี กำลังฤทธิ์ อำนาจ ลีathi ฉะຍบขาด ของ พระพุทธเจ้าในอายตณนิพพาน น้บอสงขโยพระองค้ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้า ทั้งหลาย บารมีธรรมของพระมงคลเทพมุนี (สต จนุทลโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาชีเจริญ ผู้ค้้นพบวิชชาธรรมกาย จง มาประขุมรวมกัน ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ให้เป็นดวงบุญที่มีความสว่างไสว มีอานุภาพ มี บุญฤทธิ์ค้กดีลีathi ให้ติงคูดทรัพย์สมบัติมาใช้สร้างบารมี อย่างไม่รู้จักหมดจักสิ้น ได้เข้าถึงฐานะแห่งความเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ให้มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงสมบูรณ มีอายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนานๆ ให้ครอบครัวอยู่เย็น เป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว ครอบครัวธรรมกาย ให้เป็น ที่รักของมนุษย์และเทวาทั้งหลาย

ให้มีดวงปัญญาอันสว่างไสว รู้แจ้งแทงตลอดทั้งทาง โลกและทางธรรม มีดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงพระธรรม- กายโดยเร็วพลัน ขอความปรารธนาที่ตั้งไว้ดีแล้วนี้ จงเป็น ผลสำเร็จๆ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค้ จงทุกประการเทอญ

คุณยายอาจารย์ ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

(วันจันทร์ที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑)

บัดนี้ ถึงเวลาปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะรองรับพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเขาทั้งหลาย

ช่วงเวลานี้ เป็นเวลาที่มีคุณค่าอย่างยิ่ง เพราะเราจะได้เพิ่มเติมความสุขและความบริสุทธิ์ให้แก่ตัวของเราเอง ด้วยการปฏิบัติธรรม เจริญสมาธิภาวนาตามคำสอนอันประเสริฐขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อนำจิตไปสู่การพ้นทุกข์ นำไปสู่แหล่งแห่งความสุขที่แท้จริง

(นำนั่งสมาธิ)

ครั้งหนึ่ง พระอานนท์ได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ความเป็นผู้มีกัลยาณมิตร เป็นกึ่งหนึ่งแห่งพรหมจรรย์ที่เดียวนะ พระเจ้าข้า”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสว่า

“ดูก่อนอานนท์ ! เธออย่าได้กล่าวอย่างนั้น ความ เป็นกัลยาณมิตรนี้ เป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์ทีเดียว

ดูก่อนอานนท์ ! ภิกษุผู้มีกัลยาณมิตร จักเจริญ ในอริยมรรคประกอบด้วยองค์ ๘”

การมีกัลยาณมิตรนั้น เป็นทั้งหมดของการดำเนินชีวิตอันประเสริฐ พระผู้มีพระภาคเจ้าของเรา ในอดีตชาติที่ท่านเกิดเป็นมาณพชื่อ**โชติปาละ** ท่านก็เคยมีความเห็นผิดในพระรัตนตรัย แต่เพราะได้เพื่อนที่ดี คือ**ขณฺฑิการะ** เป็นกัลยาณมิตรชักชวนให้มาพบพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้รับรสแห่งอมตธรรม จึงกลับมีความเห็นที่ถูกต้อง ชีวิตของท่านได้เปลี่ยนแปลงไป ตั้งใจทุ่มเทสร้างบารมีอย่างจริงจัง จนกระทั่งในที่สุดได้ตรัสรู้ธรรมเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

หลวงพ่อกเองที่ดำเนินชีวิตมาจนถึงทุกวันนี้ได้ ก็เพราะอาศัยกัลยาณมิตรเช่นเดียวกัน **“คุณยายอาจารย์**

อุบาลิกาจันทร์ ขนนกยูง” ท่านเป็นกัลยาณมิตรคนแรก
ของหลวงพ่อ พบท่านครั้งแรกเมื่อท่านอายุได้ ๕๓ ปี ตอน
นั้นหลวงพ่ออายุ ๑๙ ปี

ตอนพบท่านใหม่ๆ หลวงพ่อลังเกตเห็นดวงตาอัน
เด็ดเดี่ยว สดใส บริสุทธิ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่สะท้อนออกมาจาก
คุณธรรมภายในของท่าน ทำให้หลวงพ่อมีความรู้สึกว่
บุคคลท่านนี้แหละ จะเป็นผู้นำทางชีวิตของหลวงพ่อไปสู่
จุดหมายปลายทางได้ จึงได้มอบตัวเป็นศิษย์ของท่าน และ
ได้เห็นปฏิปทาการดำเนินชีวิต และการสร้างบารมีของท่าน
ตลอดมา

ตั้งแต่หลวงพ่ออายุ ๑๙ จนกระทั่งถึงบัดนี้ ผ่าน
มา ๓๐ กว่าปีแล้ว หลวงพ่อไม่เคยเห็นคุณยายท้อถอยหรือ
กำลังใจตกเลย กลับมีแต่เพิ่มพูนขึ้นไปเรื่อยๆ ตรงกันข้าม
กับสังขารที่เสื่อมไปตามวันเวลา ซึ่งเราจะพบบุคคลอย่าง
นี้ได้ยาก หลวงพ่อยังไม่เคยได้ยินท่านพูดคำว่า “ทำไม่
ได้” “เป็นไปไม่ได้” ได้ยินแต่คำว่า **“ทำได้” “เป็นไปไม่ได้”**
“ต้องสำเร็จ” และท่านพูดอย่างไร ท่านก็ทำได้เช่นนั้น
ทำได้อย่างไร ท่านก็พูดอย่างนั้น

คุณธรรมของคุณยาย ที่หลวงพ่อเห็นเป็นปกติคือ
ความขยันขันแข็ง รักความสะอาด ความบริสุทธิ์ ท่านเป็น

ผู้มีความสะอาดทั้งภายนอกและภายใน ที่พักของท่านสะอาด มีระบบ มีระเบียบ ดูสวยงาม เครื่องใช้ทุกชิ้นทำด้วยวัสดุที่เรียบง่าย บางชิ้นทำจากสิ่งที่เขาทิ้งแล้ว แต่ท่านก็เอามาเช็ดถู ทำความสะอาด ปรับปรุงใหม่ให้ใช้งานได้ แสดงถึงความเป็นผู้มีก้น้อย สันโดษ ประหยัด และรักษาสम्บัติของพระศาสนา

เรื่องถ้อยคำของท่าน ตั้งแต่วันแรกที่เจอกันจนกระทั่งถึงวันนี้ ยังไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย **ท่านจะกล่าวแต่เรื่องธรรมะ เรื่องการสร้างบารมี**

ถ้าทำอะไรไม่ถูกต้อง ท่านก็จะสั่งสอนว่า **อย่าทำอย่างนี้ มันจะเป็นบาปติดตัวไปในภพเบื้องหน้า จะเสียบุญเสียบารมี ถ้าทำอย่างนี้เป็นความดี จะเป็นบุญเป็นบารมีของเรา** ท่านจะสอนทั้งเรื่องหยาบและเรื่องละเอียด

สิ่งที่ได้ยินได้ฟังจากท่านทุกครั้ง ทำให้มีกำลังใจในการสร้างบารมี ยามเข้าใกล้ท่านก็รู้สึกร่มเย็น เหมือนเข้าใกล้ร่มไม้ใหญ่ จิตใจถูกขัดเกลาให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เสมอ แม้ท่านไม่ได้ทำอะไร เพราะเมื่อเข้าใกล้ท่านแล้ว เราจะมีสติเกิดขึ้นเองเป็นมหาสติ เกิดความสำรวมระวัง โดยที่เราไม่ได้ตั้งใจ เมื่อมีสติก็มีปัญญาเกิดขึ้น

**ถ้อยคำของคุณยายที่พูดออกมานั้น ชื่อ ตรง ลั่น
กระซิบ กระซัดรัด เป็นความจริงแท้ และเป็นที่สุดแห่ง
ถ้อยคำ**

หมายความว่า เมื่อท่านพูดคำสุดท้ายแล้ว เราจะ
หายสงสัย ไม่มีคำถามต่อ เหมือนได้เดินออกจากที่มีมืดไปสู่
แสงสว่าง ในแต่ละครั้งท่านจะสอนข้ามชาติทีเดียว มอง
ผลได้ผลเสียทะลุปรุโปร่งไปจนถึงในอนาคต

แม้จะมีใครมากล่าวร้ายท่าน ท่านก็นิ่งๆ เฉยๆ
หลวงพ่อก็ไม่เคยได้ยินคุณยายโต้ตอบ หรือนินทาว่าร้ายใคร
บางครั้งมีคนมายื่นตำ ปรึกษาท่านเป็นชั่วโมง พูดจาด้วย
ถ้อยคำที่หยาบคาย ไม่เหมาะที่จะพูดกับผู้ที่ทรงศีล ผู้มีธรรม
อันประเสริฐ หลวงพ่อก็สังเกตเห็นว่าท่านจะทำอย่างไร

**คุณยายพูดออกไปประโยคหนึ่งว่า “หน้าที่เธอ เธอ
ดำไป ฉันจะนั่งเข้าที่ฟัง”**

แล้วท่านก็นั่งขัดสมาธิคู้บัลลังก์นั่ง ในขณะที่คำ
ปรึกษานั้นดังลั่นไปทั่วบริเวณ แต่ก็แปลก ไม่นานบุคคลนั้น
ก็ล่าถอยกลับไป คุณยายไม่ได้สะทกสะท้าน หวั่นไหว หรือ
ผูกโกรธอะไร

เวลาท่านรับแขก คนที่เข้ามาราบท่าน ส่วนมาก
จะมาขอบารมีให้ท่านช่วย ท่านได้เมตตาช่วยทุกเรื่อง ช่วย

ทั้งคนที่มีชีวิตอยู่และคนที่ละโลกไปแล้ว เรื่องเจ็บไข้ได้ป่วย เรื่องปัญหาในครอบครัว ในธุรกิจการงานสารพัด วิธีการทำของท่าน คือ ท่านก็จะนั่งนิ่งๆ รับฟัง พอฟังจบก็ให้คนที่มาเล่านั้น นั่งทำภาวนา ท่านพูดสั้นๆ ว่า “คุณนั่งสมาธิภาวนาล้มมา อะระหังไปนะ เตี้ยวยายจะช่วยแก้ไขให้”

เมื่อ กลับไปแล้วไม่นาน บุคคลนั้นก็กลับมาเล่าให้ท่านฟังว่าสิ่งที่ได้เคยมาขอบารมีให้ยายช่วยนะ บัดนี้ ได้บรรลุลผลแล้ว

ส่วนคนที่ญาติละโลกไปแล้ว ท่านจะถามถึงวัน เดือน ปี เกิดของคนทีละโลก ถามว่าตายด้วยโรคอะไร ตายที่ไหน อย่างไร แล้วท่านก็ให้บุคคลนั้นนั่งทำสมาธิเช่นเดิม ส่วนท่านก็นั่งเข้าที่ ลึกครู่ท่านก็บอกว่าญาติทีละโลกไปแล้ว ตอนนี้ไปอยู่ที่ตรงไหน

เรื่องนรกสวรรค์นี้ หลวงพ่อฟังจนเป็นเรื่องปกติทุกวัน เคยถามคุณยายว่า “ยายไปนรกสวรรค์ มันยากไหม”

ท่านก็บอก “มันก็ไม่ยากหรอก ทำใจให้มันหยุด ให้มันนิ่ง ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมกาย แล้วก็ศึกษาวิชาธรรมกายไปเรื่อยๆ เตี้ยวยานที่สสนะก็จะครอบคลุมภาพทั้งสาม แล้วเราก็จะรู้จักนรกสวรรค์ว่าเป็นอย่างไร”

ท่านอุปมาว่าเหมือนของในบ้านนะ เราจะต้องรู้ว่าในบ้านนั้น มีตู้ มีโต๊ะ มีเตียง มีตั้ง มีบันไดอยู่ที่ตรงไหน ต้องให้เห็นทั่วถึงให้หมด สมัยก่อนเวลาหลวงพ่อดูปากน้ำ ท่านถามธรรมะ เราต้องมองเข้าไปในกลางให้เห็นชัดทีเดียว ตอบผิดก็ไม่ได้ ท่านจะดูเอา คุณยายกลัวโดนดู จึงพยายามที่จะฝึกฝนอบรมตนเอง

หลวงพ่อดูปากน้ำท่านจะมีคำติดปากอยู่คำหนึ่งว่า **“ไอ้ชู้ได้”** ท่านใช้คำนี้กับบุคคลที่ท่านต้องคอยจ้ำจี้จ้ำไช ต้องคอยกระตุ้นให้นั่งธรรมะ ให้ทำความละเอียดอยู่เสมอ

คุณยายท่านคิดในใจว่า เราจะต้องไม่ให้หลวงพ่อดูปากน้ำใช้คำนี้กับเราอย่างเด็ดขาด แล้วก็จริงอย่างนั้น จนกระทั่งหลวงพ่อดูปากน้ำมรณภาพ ไม่เคยได้ใช้คำนี้กับคุณยายเลย เหมือนม้าอาชาไนย ที่เห็นม้าตัวอื่นถูกสารถีเขี่ยนตี เพราะทำไม่ถูกต้อง ม้าอาชาไนยเห็นแล้วสามารถสอนตัวเองได้ ไม่ยอมให้ผิดพลาดอย่างนั้น

ท่านทุ่มเทชีวิตจิตใจในการปฏิบัติธรรม เป็นบุคคลตัวอย่างที่รักษาระยะ รักรักษาเป็นที่สุด

สมัยนั้นเขานั่งธรรมะกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง จะแบ่งกันเป็นกะ กะละ ๖ ชั่วโมง กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง นั่งทำความบริสุทธิ์ แก้อาสาเหตุแห่งความทุกข์

การนั่งธรรมะรวดเดียว ๖ ชั่วโมงไม่ใช่เรื่องง่าย แต่สิ่งนี้
ไม่เป็นอุปสรรคสำหรับคุณยาย เพราะท่านเป็นผู้ที่มุ่งมั่น
เอาจริงเอาจัง ไม่หวั่นไหวอะไรทั้งสิ้น เอาชีวิตเป็นเดิมพัน
ทีเดียว ธรรมะท่านจึงเชี่ยวชาญ จนหลวงพ่อดีดปากน้ำ
ชมว่า “ลูกจันทร์ เป็นหนึ่งไม่มีสอง”

**การศึกษาวิชาธรรมกายของพระพุทธเจ้า นั้น ผู้
ศึกษาจะต้องมีความบริสุทธิ์ ใจต้องหยุดนิ่งได้สมบูรณ์
จนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผู้รู้ภายใน**

คุณยายได้ศึกษาฝึกฝนมาตลอดเวลา ทำความ
เพียร ทำความละเอียดเข้าไปเรื่อยๆ ท่านทำตัวของท่าน
เป็นประดุจพระเจดีย์เคลื่อนที่ มีความสะอาดบริสุทธิ์มาก
เพราะใจของท่านเป็นที่ประดิษฐานพระธรรมกายนับไม่ถ้วน
ธรรมกายองค์หนึ่งก็เป็นนาบุญอันเลิศ ที่จะส่งผลให้เรา
มีความสุขไปทุกภพทุกชาติ ยิ่งถ้าเข้าถึงธรรมกายที่นับไม่ถ้วน
บุญที่ได้ก็ยิ่งทับทวีนับไม่ถ้วนทีเดียว ดังนั้นใครที่มีความ
ปรารถนาบุญ พึงทำบุญ ให้ถูกเนื้อนาบุญเถิด

บัดนี้คุณยายท่านอายุได้ ๙๐ ปีแล้ว แม้สังขารของ
ท่านเสื่อมลง แต่บารมีเพิ่มขึ้น ความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น วาระ
นี้จึงเป็นบุญลาภของพวกเราทั้งหลาย ที่ได้มีความศรัทธา
เลื่อมใสในปฏิปทาการสร้างบารมีของท่าน สิ่งใดที่อยู่ในหัวใจ

ท่าน เป็นความปรารถนาอยากจะทำให้สำเร็จ อยากเห็น
ในการได้ใช้งานพระพุทธรูปศาสนาอย่างเต็มที่ เราจะช่วยกัน
ทำให้สำเร็จ เพื่อบูชาธรรมท่าน และเป็นการแสดงความ
กตัญญูต่อครูบาอาจารย์

ท่านเคยปรารถนาว่า “ยายแก่แล้ว จะอยู่กับพวก
เราไม่นาน ยายอยากเห็นธรรมกายเจดีย์สำเร็จ”

สิ่งนี้อยู่ ในใจของท่านตลอดเวลา ท่านอยากได้บุญ
พิเศษ ที่จะเก็บเกี่ยวเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะละจากโลก
นี้ไป การสร้างมหาธรรมกายเจดีย์จึงเป็นภารกิจของพวก
เราทั้งหลาย ถ้าเราทำตรงนี้ได้สำเร็จ ปลดความกังวลออก
จากใจของท่าน แล้วเปลี่ยนมาเป็นความสำเร็จ ให้ท่าน
ปลื้มใจ บุญนี้ก็เป็นบุญใหญ่ ที่จะทำให้เรามีสมบัติทั้ง ๓
คือ รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ตลอดจนกระทั่ง
วิชชาธรรมกาย ที่ท่านได้รู้เห็น

นี่คืออัตชีวประวัติโดยย่อของ “คุณยาย มหา
ปฐุนียาจารย์” ผู้ยังมีชีวิตจริงอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ ให้ผู้มี
บุญทุกท่าน ตั้งใจสร้างบารมีกันให้เต็มที่ เหมือนกับคุณยาย
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ที่ท่านได้ทุ่มเทสร้างวัดพระ
ธรรมกาย ตั้งแต่ขุดดินก้อนแรก บนท้องนาฟ้าโล่ง ๑๙๖ ไร่

จนกลายเป็นศูนย์กลางธรรมกายแห่งโลก ๒,๐๐๐ ไร่

ท่านยังไม่เคยหยุดยั้งการสร้างบารมีเลยแม้แต่วินาทีเดียว เพื่อให้สันติสุขที่แท้จริงบังเกิดขึ้นแก่โลก ให้วิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แผ่ขยายไปเป็นที่พึงแก่มวลมนุษยชาติ ตามมนโพนธธานของหลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาชีเจริญ (สด จนฺทสโร)

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการ ให้ทุกท่านมีความสุขกายสุขใจ ให้พ้นจากทุกข์โศกโรคภัย ให้สมบูรณ์ด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพาน ให้พบแต่ความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน และสิ่งที่พึงปรารถนา อย่าได้มีอุปสรรคอันใดเกิดขึ้น ในหนทางแห่งการสร้างบารมี

ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข ให้เป็นครอบครัวแก้วครอบครัวธรรมกาย อย่าได้มีความขัดแย้งกัน ให้สามัคคีกลมเกลียวเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ให้สุขภาพร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง มีอายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนานๆ

มีจิตใจเบิกบาน แจ่มใส ให้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด แดกฉานแห่งตลอดทั้งทางโลกและทางธรรม ปฏิบัติธรรมก็ให้ปฏิบัติได้สะดวก รู้ได้รวดเร็ว ให้เข้าถึงพระธรรมกาย

รู้แจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกายโดยเร็วพลัน จงทุกท่าน
เทอญ

พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญการเลือกให้

(วันอังคารที่ ๒๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑)

บัดนี้ ถึงเวลาธรรมกาย ซึ่งเป็นช่วงเวลาอันทรงคุณค่า ที่เราจะได้เจริญสมาธิ ภาวนา เพื่อกลั่นกาย วาจา ใจของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส เหมาะสมที่จะรองรับ พระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

การเจริญสมาธิภาวนา เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข
เป็นทางมาของสติและปัญญา ที่จะทำให้เรามีความเฉลียวฉลาด ตลอดจนปฏิบัติภาวนาไหวพริบแกล้งกล้า สามารถศึกษาเล่าเรียน และประกอบกิจการงานทุกด้านได้อย่างคล่องแคล่ว บังเกิดผลสำเร็จเป็นอัศจรรย์

เมื่อเราเจริญภาวนาจนกระทั่งใจหยุดนิ่งหยั่งลง ศูนย์กลางกาย อันเป็นแหล่งแห่งความสะอาดบริสุทธิ์ ใจของเราจะผ่อนคลาย เป็นเหตุแห่งความสุขและความสำเร็จทั้งมวล และยังช่วยให้เราสามารถรอดพ้นจากภัยทั้งหลาย ไม่ว่าจะ เป็นภัยในอบาย หรือภัยในสังสารวัฏ สิ่งเหล่านี้เป็น อานิสงส์ของการเจริญสมาธิภาวนา ที่เราจะได้รับไปทุก ภพทุกชาติ ตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน

(นำนั่งสมาธิ)

พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ใน พุทธวรรคพรรณนา ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

**“บุคคลให้ทานในเขตใดแล้วมีผลมาก พึงเลือก
ให้ทานในเขตนั้น พระสุคตทรงสรรเสริญการเลือกให้
ทานที่บุคคลให้แล้วในทักษิณบุคคลทั้งหลาย
ย่อมมีผลมาก เหมือนพืชที่หว่านลงในนาดี ฉะนั้น”**

ทาน หมายถึง การให้ การสงเคราะห์ช่วยเหลือ แบ่งปันกันและกัน เป็นเรื่องดีงาม เพราะการให้เป็นคุณธรรม ที่เกื้อกูลระหว่างชีวิตต่อชีวิต เป็นพื้นฐานความดีของมนุษยชาติ เป็นการสร้างความดีที่ง่ายที่สุด แต่ส่งผลดีให้แก่ชีวิต เรามากมาย

พระพุทธองค์ทรงสรรเสริญการเลือกให้ คือก่อน

จะให้ ควรเลือกของที่จะให้ว่าสมควรหรือไม่ โดยเลือกให้แต่ของที่ดี ของที่ประณีต ของนั้นต้องได้มาด้วยความสุจริต

ถ้าให้ของดียิ่งกว่าที่ตนใช้ เวลาบุญส่งผลก็จะได้ของที่ดีเลิศ แต่อย่างน้อยก็ควรให้ของในระดับเดียวกับที่ตนใช้อยู่ และต้องดูด้วยว่าจะให้กับใคร ทานนั้นจึงจะมีผลมาก

ถ้าให้กับผู้เป็นเพื่อนาบุญ ผลบุญย่อมเกิดขึ้นอย่างมหาศาล เหมือนชาวนาผู้ฉลาดในการทำนา ต้องคัดพันธุ์ข้าวที่ดี หว่านข้าวลงในนาดี มีน้ำมีปุ๋ยอุดมสมบูรณ์ เมื่อทำอย่างนี้เขาจึงจะได้รับผลผลิตที่คุ้มค่าต่อความเหนื่อยยาก ดังเรื่องของเทพบุตรผู้ที่ฉลาดในการเลือกให้ทาน

ในสมัยหนึ่ง พระพุทธองค์ได้เสด็จโปรดพระพุทธมารดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ขณะประทับ ณ บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์ ทรงมีพระรัศมีแผ่กว้างครอบคลุมหมู่เทวดาทั้งหลาย เทพบุตรพุทธมารดาเสด็จมาจากสวรรค์ชั้นดุสิตประทับในที่เบื้องขวาของพระพุทธองค์ อังกรเทพบุตรนั่งอยู่ในที่ข้างซ้ายพร้อมกับอินทกเทพบุตร

แต่เมื่อเทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่ทยอยกันมาเฝ้าพระพุทธองค์ อังกรเทพบุตรต้อง ถอยห่างออกไปเรื่อยๆ ถอยไปจนถึงท้ายสุดในที่ประชุมนั้น ไกลถึง ๑๒ โยชน์ ขณะที่อินทกเทพบุตรยังคงนั่งอยู่ที่เดิมนั่นเอง

พระพุทธองค์ทอดพระเนตรเห็นเทพบุตรทั้งสองแล้ว มีพระประสงค์จะประกาศความแตกต่างระหว่างทานที่บุคคลถวายแต่ทักษิณียบุคคลในศาสนาของพระองค์ กับทานที่บุคคลให้แล้วแก่โลกียมหาชน จึงตรัสถามอังกูรเทพบุตรว่า

“ดูก่อนอังกูระ ท่านให้ทานมาเป็นเวลานานถึง ๑๐,๐๐๐ ปี ก่อเตาหุงข้าวยาวเป็นแถวถึง ๑๒ โยชน์ทุกวัน แต่เมื่อมาสู่สมาคมของเรา ท่านกลับต้องนั่งห่างออกไปถึง ๑๒ โยชน์ ไกลกว่าเทพบุตรทั้งปวง นั้นเป็นเพราะเหตุใด?”

อังกูรเทพบุตรกราบทูลว่า “ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพระองค์ได้บริจาคทานมากในสมัยที่เป็นมนุษย์ แต่เป็นทานที่ให้แก่มหาชนทั่วไป คือให้ทานในเวลาที่เราศจากทักษิณียบุคคล

ส่วนอินทกเทพบุตรนี้ แม้ถวายทานเพียง น้อยนิด เพียงข้าวทัพพีเดียว แต่เพราะได้ทำอุกทักษิณียบุคคล จึงมีรัศมีกายรุ่งเรืองกว่าข้าพเจ้า เหมือนดวงจันทร์รุ่งเรืองกว่าหมู่ดาวฉะนั้น”

พระศาสดาจึงตรัสถามอินทกเทพบุตร ผู้นั่งอยู่กับที่มิได้เคลื่อนย้ายไปไหนเลย อินทกเทพบุตรได้กราบทูลว่า

“ข้าพระองค์ได้ถวายทานแต่ทักษิณียบุคคล ดุจ
หว่านพืชแม่เล็กน้อยในเนืองนาดี ผลย่อมงอกงามไพบูลย์”
และเพื่อจะประกาศความสำคัญของทักษิณียบุคคล จึงกราบ
ทูลต่อไปว่า

“พืชแม่จำนวนมาก ที่บุคคลหว่านลงในนาดอน ผล
ย่อมไม่ไพบูลย์ ชาวนาเองก็ไม่ปลื้มใจ ฉันทิด ทานแม่มี
จำนวนมากที่บุคคลให้แล้วในผู้ทุศีล ผลย่อมไม่ไพบูลย์ ทายก
ก็ไม่ปลื้มใจ ฉันทันั้น

ส่วนพืชแม่จำนวนน้อย ที่หว่านแล้วในนาดี ย่อม
มีผลอันไพบูลย์ ชาวนาก็ปลาบปลื้ม ฉันทิด ทานเล็กน้อย
ที่บุคคลทำในเนืองนาบุญ ในท่านผู้มีศีล มีคุณธรรมที่มั่นคง
ย่อมอำนวยผลอันไพบูลย์ และยังใจของผู้ให้ ให้ชื่นชมยินดี
ฉันทันั้น”

ทำไม่อินทกเทพบุตรจึงพูดอย่างนี้ เพราะเมื่อครั้งที่
ที่เป็นมนุษย์ เขาได้ถวายข้าวเพียงทัพพีเดียวแด่พระอนุรุทธ-
เถระ ผู้เป็นพระอรหันตสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุญ
นี้ย่อมมีผลมากกว่าทานที่อังกูรเทพบุตรเคยทำแล้วในอดีต
ชาติ คือได้ก่อเตาไฟหุงข้าวเป็นแกวยาว ๑๒ โยชน์ เพื่อ
บริจาคในหลายๆ วันแก่คนธรรมดาทั่วไปถึง ๑๐,๐๐๐ ปี

เมื่ออินทกเทพบุตรกราบทูลแล้ว พระบรมศาสดา

จึงตรัสกับอังกูรเทพบุตรว่า

“ธรรมดากการให้ทาน ควรพิจารณาก่อนแล้วจึงให้ ทานนั้นย่อมมีผลมาก เหมือนการหว่านพืชในนาดี แต่เธอหาได้ทำเช่นนั้นไม่ เหตุนี้ทานของเธอจึงมีผลไม่มาก

ทานที่บุคคลให้แล้วในทีใดมีผลมาก ควรพิจารณาให้ในที่แห่งนั้น

เราตถาคตสรรเสริญการให้ ด้วยความพิจารณา

ทานที่ให้แล้วในทักษิณียบุคคล ย่อมมีผลมาก เหมือนการหว่านพืชที่บุคคลหว่านลงในนาดี ฉะนั้น”

จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่า ทานจะให้ผลไพบูลย์ได้เมื่อถวายแต่ผู้รับที่บริสุทธิ์ เป็นทักษิณียบุคคล ผู้รับจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่ง ที่จะทำให้ทานนั้นเกิดประโยชน์สูงสุด และทำให้เกิดกำลังใจแก่ผู้ให้

ในพระไตรปิฎก เราได้พบเห็นเรื่องราวของคนยากจน หรือบุคคลที่ตกทุกข์ได้ยาก ได้ท่อมเทพทำทานอย่างสุดกำลัง บางครั้งถึงกับสละอาหารมื้อสุดท้าย ถวายแต่ทักษิณียบุคคล และได้เสวยผลอันยิ่งใหญ่ สิ่งเหล่านี้จึงเป็นแบบอย่างให้เรา ซึ่งเกิดในยุคปัจจุบันมีความเข้าใจ มีกำลังใจที่จะประพฤติปฏิบัติตามพระพุทโธวาทกันต่อไป

ดังนั้นเราควรทำงานให้บริสุทธิ์ ครบองค์ประกอบของการให้ทั้ง ๓ ประการ คือ

ประการแรก **วัตถุบริสุทธิ์**

ประการที่สอง **เจตนาบริสุทธิ์** ทั้งก่อนให้ กำลังให้ และหลังให้แล้ว

ประการสุดท้าย **บุคคลบริสุทธิ์** ทั้งผู้รับและผู้ให้ หากทำครบองค์ประกอบเช่นนี้ ย่อมได้ผลบุญมาก

เมื่อเราถวายทานขาดจากใจเท่านั้น ศูนย์กลางกายของเราจะมีอายตนะของบุญบังเกิดขึ้น เป็นดวงใสบริสุทธิ์ คอยรองรับบุญใหญ่ที่เกิดขึ้นทันที ถวายทานขาดจากใจ **ใจเป็นกุศล ความสว่างบริสุทธิ์ก็เกิดขึ้นทันที ปุญญาภิสังขทา** ท่อธารแห่งบุญก็ไหลจากอายตนะนิพพาน มารวมเป็นจุดเดียวกัน จรดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของพวกเราทุกๆ คน ตามความบริสุทธิ์ของใจที่หยุดนิ่ง ตามกำลังของความปีติ ความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย

ถ้าเลื่อมใสมากก็สว่างมาก เลื่อมใสน้อย บุญก็ลดหย่อนกันลงไป **กระแสแห่งบุญที่ใสสว่างบริสุทธิ์นี้ จะเป็นต้นเหตุแห่งความสุข และความสำเร็จในชีวิต** เช่น ทำให้เราได้มีรูปสมบัติทั้งดงาม แข็งแรง มีโรคน้อย หรือไม่เจ็บ

ไม่ป่วย ไม่ไข้ อายุยืน ถ้าหากบารมีเต็มที่จะคงงามไม่มีที่ติ ได้ลักษณะมหาบุรุษ ถ้าบารมีลดหย่อนลงมา รูปสมบัติของเรา ก็หย่อนลงมาตามลำดับ ความงามของรูปร่างนั้นสามารถ น้อมนำให้ผู้พบเห็นเกิดความนิยมชมชอบ และเมื่อจะชักนำใครให้มาสร้างความดี ย่อมเป็นเครื่องยั้งใจบุคคลทั้งหลาย ให้เกิดความศรัทธาเลื่อมใส และปฏิบัติตามได้โดยง่าย

บุญยังทำให้เกิดทรัพย์สมบัติ จะเป็นทรัพย์สมบัติ ที่มีวิญญูญาณครอง หรือไม่มีวิญญูญาณครองก็ตาม กระแสแห่งบุญนี้จะไปดึงดูดโภคทรัพย์สมบัติทั้งหลายเข้ามาหาตัวเรา เอาไว้สำหรับหล่อเลี้ยงสังขาร หล่อเลี้ยงพวกพ้องบริวาร และเพื่อการสร้างบารมี

นอกจากนี้บุญยังก่อให้เกิดคุณสมบัติ มีความเฉลียวฉลาด มีความรอบรู้ ความสามารถไหวพริบปฏิภาณ แก้ไขปัญหาต่างๆ ได้คล่องแคล่วว่องไว คุณสมบัติเหล่านี้เกิดขึ้น เพื่อใช้ในการปกครองตน ปกครองคน ปกครองงาน และการสร้างบารมีของเรานั้นเอง

ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ สมบัติทั้งหลายนี้เกิดขึ้นมาเพราะกระแสแห่งบุญนี้ดลบันดาลให้เกิดขึ้น ดึงดูดให้เกิดขึ้น

**ความสมบูรณ์ด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สุข
มรรคผลนิพพาน ก็เกิดขึ้นมาด้วยกระแสแห่งบุญนี้แหละ**
เพราะฉะนั้นบุญนี้เป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องที่สำคัญมาก เรา
จะต้องสร้างบุญให้เกิดขึ้นมากๆ ยิ่งมีมากเท่าไร ความสุข
ความสำเร็จก็จะยิ่งเกิดขึ้น ยิ่งยุคของผู้ที่มีบุญ คือคนมีบุญ
มาเกิดรวมกัน ความอัศจรรย์จะเกิดขึ้นอย่างที่เรานึกไม่
ถึงทีเดียว เพราะฉะนั้นเราต้องสั่งสมบุญกันให้มากๆ และ
ให้ใจจดจ่ออยู่ในแหล่งของบุญ คือที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
ให้อยู่ตรงนี้ตลอดเวลา

สำหรับเรื่องการบวชอุปาสกแก้ว ที่จะมิในวันที่ ๒๙
ถึง ๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒ ซึ่งเราจะได้ร่วมกัน
เชิญชวนญาติมิตรของเรา มาประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกัน
เพื่อน้อมนำบุญกุศลที่เกิดขึ้นให้แก่ “พ่อผู้ให้กำเนิด” ของ
เรา และยังจะได้น้อมถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาท-
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ผู้เป็น “พ่อแก้วแห่งชาติ” ของ
พลกนิกรชาวไทยทุกๆ คน

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการให้สาธุชนทุกท่าน
ได้เข้าถึงฐานะแห่งความเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ ให้มีดวง
บุญพิเศษศักดิ์สิทธิ์ มีอานุภาพดึงดูดสมบัติทั้งหลาย มาให้
ทุกท่านได้ใช้สร้างบารมีอย่างไม่รู้จักหมดจักสิ้น

ให้มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรงสมบูรณ์ อย่าเจ็บ
ไข้ได้ป่วย ให้มีอายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนานๆ ประกอบ
ธุรกิจการงานอันดี ให้ประสบความสำเร็จเป็นอัศจรรย์

ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว
ครอบครัวธรรมกาย ให้เป็นที่รักของมนุษย์และเทวาททั้งหลาย
ให้เข้าถึงพระธรรมกาย รู้แจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย
ของพระพุทธเจ้าได้โดยง่ายโดยเร็วพลัน จงทุกท่านเทอญ

ขนสมบัติข้ามชาติ

(วันพุธที่ ๓๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑)

บัดนี้ถึงเวลาธรรมกาย ซึ่งเป็นช่วงเวลาอันทรงคุณค่า ที่เราจะได้เจริญสมาธิภาวนา เพื่อกลับกาย วาจา ใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะรองรับพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

จิตใจเป็นศูนย์รวมของความรู้สึกนึกคิดทั้งหมด เป็นบ่อเกิดแห่งคำพูดและการกระทำทั้งหลาย ปกติใจของคนเรานั้นจะใสสะอาดบริสุทธิ์ แต่เมื่อมีกิเลส คือ โลภะ โทสะ โมหะเข้ามาครอบงำ ใจดวงนั้นก็เศร้าหมอง ไม่ส่องใส เปรียบเสมือนน้ำ ซึ่งมีปกติใสสะอาด แต่ขุ่นมัวไปเพราะมีสิ่งเจือปน

ถ้าอยากให้น้ำกลับใสดังเดิม ต้องทำให้สิ่งที่เจือปนอยู่นั้นตกตะกอนเสียก่อน ใจของเราก็เช่นเดียวกัน ถ้าอยากจะให้บริสุทธิ์ส่องใส ต้องหมั่นเจริญภาวนา ทำให้ให้หยุดนิ่ง

เพื่อกำจัดกิเลสอาสวะที่ปนเป็นให้หมดไป

(น่านั่งสมาธิ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน อาทิตตสูตร ว่า

“เมื่อเรือนถูกไฟไหม้ เจ้าของเรือนขนเอาสิ่งใด
ออกไปได้ สิ่งนั้นย่อมเป็นประโยชน์แก่เขา ส่วนสิ่งใดที่
ขนออกไปไม่ได้ ย่อมถูกไฟไหม้ ฉนใด

โลกคือหมู่สัตว์ อันชราและมรณะเผาแล้ว ก็
ฉนนั้น ควรนำโภคทรัพย์สมบัติออก ด้วยการให้ทาน
เพราะทานวัตถุที่บุคคลให้แล้ว ได้ชื่อนำออกดีแล้ว

ทานวัตถุที่บุคคลให้แล้วนั้น ย่อมมีสุขเป็นผล
ส่วนที่ยังมิได้ให้ ย่อมไม่เป็นเหมือนเช่นนั้น โจรยังปล้น
ไม่ได้ พระราชายังริบได้ ไฟยังไหม้ได้ หรือสูญหายได้

บุคคลจำต้องละร่างกาย พร้อมด้วยเครื่องอาศัย
ผู้มีปัญญา รู้ชัดดังนี้แล้ว ควรใช้สอยและให้ทาน”

เมื่อบ้านเรือนถูกไฟไหม้ ถ้าเจ้าของบ้านรู้ว่าไม่มี
ทางที่จะดับไฟได้ทันแล้ว ก็จะรีบขนทรัพย์สินออกจากกอง
เพลิงให้ได้มากที่สุด เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในภายภาคหน้า
เป็นทุนในการตั้งหลักปักฐานต่อไป ส่วนทรัพย์สมบัติอันใดที่
นำออกมาไม่ได้ ก็จะถูกไฟไหม้เป็นเก้าถ่านไป

มนุษย์เราก็เช่นเดียวกัน เกิดมาแล้วล้วนถูกไฟคือ ความแค้น ความเจ็บ และความตาย เผาลนอยู่ทุกอนุวินาที แม้เราจะไม่สามารถหลบหนีพ้น แต่เราทุกคนสามารถขณสมบัติที่หามาได้ ให้ติดตัวข้ามชาติไป โดยต้องตัดความตระหนี่ในใจออกไปให้ได้เสียก่อน แล้วบริจาคทาน เปลี่ยนทรัพย์สมบัติหยาบ ให้เป็นทรัพย์ละเอียด คือบุญ ที่จะติดตามเราไปทุกภพทุกชาติ ถ้าตัดความตระหนี่ไม่ได้ เราย่อมไม่สามารถบริจาคทานได้เลยแม้ร้อยชนิด

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **“ทานกับการรมีสภาพเสมอกัน”**

นักรบผู้ชาญฉลาดแม้จะมีพวกน้อย ย่อมสามารถเอาชนะคนหมู่มากได้ ไทยธรรมของเราแม้มีจำนวนน้อย แต่ถ้าใจเรายิ่งใหญ่ สามารถตัดกระแสความตระหนี่ให้หลุดล่อนออกจากใจได้ บริจาคทานประกอบด้วยปัญญา มีเจตนาบริสุทธิ์ ย่อมสามารถชนะกิเลสมาก มายได้เหมือนกัน ยิ่งถ้าให้ถูกเนื่อนาบุญ อานิสงส์นั้นย่อมประมาณมิได้ มีผลอันไพศาล ยากที่จะนับค่านวณได้ว่ามีอานิสงส์มากมายเพียงใด

ผู้ให้ย่อมได้พบกับความสุขในปัจจุบัน แม้ละโลกไปแล้ว ก็มีความสุขต่อไปในโลกหน้า เพราะการบริจาค

ทานแม้มีจำนวนเล็กน้อย ขอเพียงมีใจใหญ่ กล้าคิดกล้าทำ เหมือนดังชายหนุ่มผู้ตกยาก ซึ่งเลี้ยงชีวิตด้วยการขออาหารจากชาวบ้าน เมื่อตั้งใจทำบุญด้วยเจตนาอันแรงกล้า บุญก็ส่งผลทันตาเห็น ให้เป็นมหาเศรษฐี มีสมบัติใช้ไม่รู้ จักหมดจักสิ้นทีเดียว

เรื่องมีอยู่ว่า มีชายยากจนเข็ญใจคนหนึ่ง ยากจนกว่าใครทั้งหมดในเมือง บางวันเขาและภรรยาต้องไปขออาหารเหลือเดน ที่ชาวบ้านกำลังจะเททิ้งมากินประทังชีวิต ใครๆ เรียกเขาว่า “มหาทुकคตะ” ซึ่งแปลว่าคนยากจนมากจริงๆ

วันหนึ่ง มีบัณฑิตคนหนึ่งเดินผ่านมาพบเข้า ได้บังเกิดความกรุณา อยากจะให้เขาพ้นจากความยากลำบาก จึงบอกเรื่องที่ตนนิมนต์พระไว้ แล้วชักชวนให้มหาทुकคตะรับเป็นเจ้าของภาพเลี้ยงพระสักรูปหนึ่ง

มหาทुकคตะปฏิเสธ เพราะรู้ว่าตนเองยากจนเข็ญใจขนาดนี้ ต้องขออาหารชาวบ้านกินแทบทุกวัน จะถวายทานได้อย่างไร

แต่บัณฑิต ยอดกัลยาณมิตร ไม่ละความพยายาม ยังชักชวนต่อไปว่า “สหายเอ๋ย คนในเมืองนี้ต่างร่ำรวยมั่งคั่ง ไม่ต้องทำงานหนักก็ได้เงินทองมากมาย เพราะเขาทำบุญ

มาตี ส่วนท่าน ยากจนอยู่เช่นนี้ เพราะไม่ค่อยให้ทาน จง
รีบทำบุญเถิด”

มหาทศคตะ แม้จนทรัพย์ แต่ไม่จนปัญญา ในวัน
นั้นบุญเก่าตามมาทัน ส่งผลให้เกิดปัญญาได้คิดว่า “ที่เรา
ยากจนอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะความตระหนี่ของเราแท้ๆ ที่
ไม่มีเพราะไม่ได้ทำมา ดังนั้น วันนี้เราจะต้องทำบุญใหญ่ให้
ได้” เขาจึงตัดสินใจรับเลี้ยงพระภิกษุ ๑ รูป

วันนั้นทั้งวัน เขาและภรรยาได้ช่วยกันรับจ้างทำงาน
ที่บ้านเศรษฐี เพื่อหาเงินมาซื้อภัตตาหารเลี้ยงพระ ท่าน
เศรษฐีรู้เข้าก็เกิดความเลื่อมใส จึงให้ค่าแรงเพิ่มเป็นสองเท่า
ใจของคนเรานั้นเมื่อคิดที่จะให้ ก็จะได้กลับคืนมา ยิ่งให้
ก็ยิ่งได้

ครั้นรุ่งเช้า ปรากฏว่าบัณฑิตที่มาชวนเขาทำบุญ
ลืมนัดชื่อของเขาไว้ มหาทศคตะจึงไม่มีพระมารับภัตตาหาร

เมื่อไม่ได้พระภิกษุที่จะเป็นเพื่อนาบุญให้ เขารู้สึก
เสียใจเป็นอย่างยิ่ง เสมือนหัวใจถูกแทงด้วยหอกอันคมกริบ
เขาทรุดกายลงกอดเข่า ร้องไห้ วิงวอนขอแบ่งพระสักรูป
หนึ่งจากเจ้าภาพทั้งหลาย

คนเหล่านั้นเห็นอาการเศร้าโศก ของมหาทศคตะ
ต่างรู้สึกสงสาร พากันดิบดียืนผู้ชักชวนเขา ทำบุญว่า ท่าน

ได้ทำกรรมหนักเสียแล้ว ที่ลืมนแบ่งพระภิกษุให้เขา ทุกคนได้แต่สงสาร แต่ไม่มีใครยอมแบ่งพระภิกษุให้ เพราะเสียตายบุญที่ตนจะได้รับ

บัณฑิตผู้นั้นรู้สึกละเอียดใจมาก ได้กล่าวขอโทษ และแนะนำเขาว่า “สหายเอ๋ย ยังมีพระผู้ทรงพระคุณอันยิ่งใหญ่เหลืออยู่อีกรูปหนึ่ง คือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าท่านมีบุญ พระองค์ก็คงจะรับอาราธนาเป็นแน่”

มหาทศคตะจึงมุ่งหน้าไปสู่ประตูพระคันธกุฎีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทردادเข่าลงร่ำไห้ แล้วทูลอ้อนวอนว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในเมืองนี้คนที่จนกว่าข้าพระองค์ ไม่มีอีกแล้ว ขอพระองค์ได้โปรดสงเคราะห์ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

ธรรมดาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงอนุเคราะห์คนยากจนด้วยพระมหากรุณาธิคุณ พระองค์จึงทรงรับอาราธนา แล้วประทานบาตรแก้มหาทศคตะ เขารับบาตรไปด้วยความดีใจ เสมือนหนึ่งได้มหาสมบัติจักรพรรดิน้ำตาแห่งความปีติไหลอาบแก้มทั้งสอง ด้วยความปลาบปลื้มใจ แม้พระราชามหาอำมาตย์จะต้อรองขอซื้อบาตรด้วยราคาอันแพงลิ่วเพียงไร เขาก็ไม่ยอมขาย กลับตอบปฏิเสธว่า

“สิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่สุดในเวลานี้คือ บุญ
ทรัพย์สมบัติมากมายเพียงใด แม่เอามากองเท่าภูเขา
ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการ”

มหาทศคตจะมีปัญญา เห็นว่าบุญเท่านั้นที่จะเป็น
สมบัติติดตัวไปได้ทั้งในภพนี้และภพเบื้องหน้า เขาจึงไม่ยอม
ยกบุญนี้แก่ใคร บุญใหญ่นี้ไม่ใช่ของสาธารณะสำหรับคน
ทั่วไป ในที่สุดเขาได้ถวายทานแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ด้วยใจที่อัมเอิบ เบิกบาน ด้วยใจที่เปี่ยมสุขของเขา

หลังจากที่พระพุทธรองค์เสด็จกลับไปแล้ว สิ่ง
อัศจรรย์ได้บังเกิดขึ้นที่บ้านของมหาทศคตในทันที ผ่น
รัตนะทั้ง เพชร นิล จินดา พลอย อัญมณีอันมีค่าได้ตกลง
มามากมาย สูงท่วมถึงหัวเข่าทีเดียว

เพราะอาณิสงส์การถวายทานด้วยเจตนาอันแรง
กล้า ด้วยใจเบิกบาน ผ่องใส และได้ผู้รับทานเป็นทักษิ-
โณยบุคคล คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเนื่อบุญ
อันเลิศ ทานที่ถวายในครั้งนี่จึงให้ผลทันตาเห็นเป็นที่น่า
อัศจรรย์ ทำให้เขากลายเป็นมหาเศรษฐีประจำเมืองในวัน
นั่นเอง

เมื่อได้เป็นเศรษฐีแล้ว เขาก็ไม่ได้ประมาทในชีวิต
ตั้งใจทำบุญทำทานอื่นๆ ขึ้นไปจนตลอดชีวิต เมื่อละโลก

แล้วได้ไปบังเกิดในสวรรค์

ในชาติสุดท้าย เมื่อลงมาเกิดเป็นมนุษย์ บุญส่งผลให้มาเกิดในตระกูลเศรษฐี ชื่อว่า **“บัณฑิต”** เพราะตั้งแต่มาอยู่ในครรภ์มารดา ทุกคนในบ้านได้กลายเป็นคนฉลาดกันไปหมด

เมื่ออายุได้ ๗ ขวบ บุญในตัวกระตุ้นเตือนให้อยากออกบวช พ่อแม่ก็ไม่ได้ขัดใจ กลับอนุโมทนาในความเป็นผู้มีใจเด็ดเดี่ยวของท่าน พอบวชได้ไม่กี่วัน ก็ได้บรรลุนิพพานเป็นสามเณรอรหันต์

เราจะเห็นว่าทานกุศลที่นำไปด้วยใจที่ใสสะอาด บริสุทธิ์ หวังบุญเป็นที่ตั้งล้วนๆ จะมีอานุภาพยิ่งใหญ่ ส่งผลให้สมปรารถนาทุกเรื่อง ตั้งแต่เบื้องต้น จนกระทั่งบรรลุนิพพาน

หลวงพ่อดอกน้ำ ภาชีเจริญ ได้กล่าวไว้ว่า **“บุญที่เกิดจากการบริจาคทาน เมื่อบริจาคบ่อยครั้งเข้า รวมกันได้ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางวัดได้ประมาณ ๑ คืบ แล้วดวงบุญนั้นจะกลั่นตัวเองเป็นบารมี ที่เรียกว่าทานบารมี ได้ดวงทานบารมีวัดเส้นผ่านศูนย์กลาง ๑ นิ้ว”**

ทานบารมีนี้แหละ ที่มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพ ดึงดูดสมบัติทั้ง ๓ ให้บังเกิดขึ้น คือ มนุษย์สมบัติ ทิพย์สมบัติ

และนิพพานสมบัติ ยามที่กระแสนบุญส่งผล อะไรๆ ก็ห้าม
ไม่อยู่ กันไม่ได้ เหมือนดวงอาทิตย์เมื่อโผล่พ้นขอบฟ้า ย่อม
ขจัดความมืดให้หมดไปได้ ส่องความสว่างให้แก่สรรพชีวิต

เพราะฉะนั้น อย่าได้ดูเบาในการสั่งสมบุญ จะเป็น
บุญเล็กบุญน้อยให้ทำไปเถอะ เก็บเกี่ยวบุญของเราไปเรื่อยๆ
ทั้งบุญจากการให้ทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา ทำไป
พร้อมๆ กัน เพราะบุญคือเพื่อนแท้ ที่จะติดตามตัวเราไป
ทุกหนทุกแห่ง เป็นสมบัติละเอียดที่เราสามารถนำติด
ตัวข้ามภพข้ามชาติได้ บุญนั้นอยู่ในกลางกายของเรา
นี้แหละ ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

เมื่อใดเราเอาใจมาหยุดนิ่งตรงนี้ บุญจะเกิดขึ้น
ทันที ถ้าหยุดนิ่งมาก ก็ได้บุญมาก หยุดนิ่งปานกลาง ก็
ได้บุญปานกลาง ถ้าหยุดนิ่งน้อย ก็ได้บุญน้อย ใครอยาก
ได้อย่างไร ก็ทำอย่างนั้นนะ

บุญอะไรจะมาสู่การทำใจหยุดใจนิ่งได้ หลวงพ่อ
วัดปากน้ำภาษีเจริญ ท่านกล่าวไว้ว่า “หยุดนิ่งเพียงแค่เห็น
แสงสว่างภายในแวบเดียว ยังได้บุญมากกว่าสร้างโบสถ์
สร้างวิหาร สร้างศาลาการเปรียญหลายหลังทีเดียว”
เพราะเป็นบุญที่นำไปสู่การบรรลุมรรคผลนิพพาน ซึ่งเป็น
เป้าหมายสูงสุดในชีวิตของเราทุกคน

หลวงพ่อยากให้ทุกคนปฏิบัติธรรมทุกวัน พยายามปฏิบัติให้เข้าถึงธรรม และชักชวนกันต่อๆ ไป ไม่ว่าเขาจะเป็นใครก็ตาม เพื่อให้เขาได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน เข้าถึงที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริงกันทุกๆ คน

ในที่ลุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการพรให้ทุกคนเข้าถึงความหยุดนิ่งภายใน เข้าถึงความสุขที่แท้จริง และความเต็มเปี่ยมของชีวิต ให้มีสุขภาพแข็งแรง ปราศจากโรคภัย ไข้เจ็บ ประสบความสำเร็จในธุรกิจการงานทั้งหลาย ให้มีดวงปัญญาอันเลิศ เข้าถึงความเมือนักปราชญ์บัณฑิต ท่านที่รับราชการ ขอให้ปฏิบัติภารกิจได้สะดวก มีฐานะตำแหน่งไปให้สูงที่สุดในสายงาน ให้ตำแหน่งนี้มีไว้สำหรับสร้างบารมี สร้างคุณงามความดี

ให้ใจของทุกๆ คน เป็นใจที่ตั้งอยู่ในกลางบุญกุศล นำมาซึ่งความสำเร็จทั้งปวง คิดสิ่งที่ดี ก็ให้สมความปรารถนา ทุกประการ ให้หลับเป็นสุข ตื่นเป็นสุข ให้ยืน เดิน นั่ง นอนเป็นสุข ให้ใจใส ใจสบาย ใจเบิกบาน มีดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงพระธรรมกายโดยง่ายโดยเร็วพลัน จงทุกท่าน เทอญ

ชีวิตนี้ต้องการอะไร

(วันพฤหัสบดีที่ ๓๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑)

บัดนี้ถึงเวลาปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ให้ทำกาย วาจา ใจของเรา ให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะรองรับพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย สิ่งอื่นที่จะเป็นที่พึ่งที่ระลึกยิ่งกว่านี้ ไม่มีอีกแล้ว

สิ่งที่เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเราทุกคน มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น คือ “บุญ” ซึ่งจะเป็นเครื่องสนับสนุน ให้เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ เราจะเป็นผู้ที่สมบูรณ์ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และคุณสมบัติ มีโอกาสทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาอย่างเต็มที่ ได้ฟังอมตธรรมขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ประพฤติปฏิบัติธรรม จนกระทั่งได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ทั้งหมดนี้ต้องอาศัยบุญเป็นบาทเบื้องต้นทั้งสิ้น

(นำนั่งสมาธิ)

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสกับ เสลพราหมณ์ ว่า

**“พรหมจรรย์อันเรากล่าวดีแล้ว ผู้ปฏิบัติจะ
พึงเห็นเอง เป็นธรรมอันไม่จำกัดด้วยกาล ผู้ใดศึกษา
โดยไม่ประมาท ผู้นั้นย่อมไม่เป็นโมฆะ”**

การศึกษากิจในทางพระพุทธศาสนานั้น ถ้าผู้ศึกษา มีความตั้งใจจริง มีความเพียร ไม่ประมาท ย่อมได้ผล แห่งการปฏิบัติจริง สิ่งที่ได้ท่วมเทลงไปในั้น ย่อมไม่สูญเปล่า ชีวิตไม่เป็นโมฆะ เป็นชีวิตที่มีแก่นสารทีเดียว

เราเคยคิดไหมว่าชีวิตนี้เราต้องการอะไร คนใน โลกนี้ส่วนใหญ่ เมื่อตื่นเช้าขึ้นมาก็ออกไปทำงานหาเลี้ยงชีพ เข้า สาย บ่าย ค่ำ ทำงานตลอดทั้งวัน เลิกงาน กลับบ้าน ก็พักผ่อนนอนหลับ ครั้นเริ่มวันใหม่ก็ทำอย่างนี้อีก ชีวิต วนเวียนเวียนวนวนกันอยู่อย่างนี้ บางท่านชีวิตเป็นอย่างนี้ไป จนตลอดชีวิต **ยังไมรู้เลยว่าชีวิตนี้ที่แท้จริงต้องการอะไร และทุ่มเททำทุกสิ่งทุกอย่างไปเพื่ออะไร**

การทำงานในชีวิตประจำวันของชาวโลก โดยทั่วไป เพื่อให้ได้ปัจจัยสี่มาหล่อเลี้ยงร่างกาย คือ ให้ได้อาหาร ที่ อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค เป็นปัจจัยพื้นฐาน ในการดำรงชีวิต หากขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งชีวิตเราก็ต้องลำบาก และทุกสิ่งที่ได้มาเพื่อบรรเทาความทุกข์ของเรา เนื่องจาก

พื้นฐานของทุกชีวิต คือ ความทุกข์ เหมือนกับพื้นฐานของโลก คือ ความมีด

ดังนั้น มนุษย์จึงปรารถนาความสุข ซึ่งความสุขของผู้ครองเรือนนั้น เกิดจากเหตุ ๔ ประการ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสเรียกว่า **“สุขของคฤหัสถ์”** คือ

ความสุขจากการมีทรัพย์ คือ เมื่อได้ทรัพย์มา ก็เก็บออมไว้ ทำให้รู้สึกอบอุ่นใจ สุขกายสบายใจว่าทรัพย์ของเรานั้นมีอยู่ ชีวิตจะได้ไม่ต้องลำบาก

ความสุขจากการใช้ทรัพย์ คือ ได้ใช้จ่ายตามปรารถนา อยากรได้อะไรก็ซื้อเอา มีทรัพย์มากถึงคราวจะทำอะไรก็คล่องตัว ไม่ติดขัด สะดวกสบายทุกอย่าง

ความสุขจากการไม่เป็นหนี้ คือ ไม่ต้องไปยืมเงินใคร จึงไม่ต้องกังวลในการหาทรัพย์มาใช้คืน และก็ไม่ต้องทุกข์ใจเวลาเจ้าหนี้มาทวงเงินคืน

ความสุขจากการประกอบอาชีพที่ไม่มีโทษ คือ ประกอบสัมมาอาชีพะ ไม่ผิดศีลธรรม ไม่ผิดกฎหมาย ก็เกิดความสุข ไม่เดือดร้อนใจในภายหลัง

ความสุขทั้ง ๔ อย่างนี้ เป็นความสุขพื้นฐานในชีวิตประจำวันของผู้ครองเรือน ซึ่งยังไม่ใช่คำตอบของการมีชีวิตอยู่ เพราะการดำรงชีวิตของเรานั้นน่าจะมีความสุขที่

ประเสริฐยิ่งกว่านี้ เนื่องจากความสุขทั้ง ๔ อย่างนี้ ยังมี การเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ยังไม่ใช่ความสุขที่เที่ยง แท้ถาวร

มวลมนุษยชาติกำลังค้นหาคำตอบของการมีชีวิตอยู่ ว่าเราเกิดมามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร ต่างก็ลองผิดลองถูกกัน ต่างๆ นานา โดยไม่ทันจะรู้ว่าวันเวลาของชีวิตกำลังเหลือน้อยลงไปทุกที ผู้รู้ทั้งหลายได้พบแล้วว่าเป้าหมายของการมีชีวิตอยู่นั้น เพื่อทำภารกิจหลักของชีวิตให้สมบูรณ์ ให้เข้าถึงบรมสุข สิ่งนั้นก็คือการทำกรรมกายให้เกิดขึ้น

เมื่อเข้าถึงและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรม- อรหัต ได้ชื่อว่าภารกิจหลักของชีวิตนี้เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว **กตฺ กรณียํ คือ กิจที่จะทำต่อไปไม่มีอีกแล้ว** นี่แหละคือเป้าหมายที่แท้จริงของมวลมนุษยชาติ

ดังเช่น ธิดาเศรษฐีท่านหนึ่ง ชื่อ **“กุณฑลเกสี”** นางเป็นผู้มีบุญเก่าสั่งสมมาดี สมบูรณ์ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ และคุณสมบัติ วันหนึ่งขณะที่นางอยู่บนปราสาทชั้นที่ ๓ แล้วมองลงมายังท้องถนน ได้เห็นโจรคนหนึ่งถูกราชบุรุษคุมตัวอยู่ นางเห็นแล้วเกิดจิตปฏิพัทธ์ เกิดหลงรักโจรเข้า โจรนั้นเป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิต ปล้นฆ่าชิงทรัพย์ จนเป็นที่ เลื่องลือไปทั่วเมือง ขนาดชาวเมืองเห็นราชบุรุษคุมตัวเขา

อยู่ ยังพากันแตกตื่นหลีกหนีไป ด้วยความตกใจกลัว

เมื่อธิดาเศรษฐีหลงรักโจร นางได้แต่เข้าห้องนอน ร้องไห้คร่ำครวญถึงโจรคนนั้น แม่เศรษฐีและภรรยาพยายาม ห้ามลูกสาวและชี้แจงให้เข้าใจ นางก็ไม่ฟังเหตุผลและยืนยันว่าถ้าไม่ได้โจรมาเป็นสามี จะฆ่าตัวตาย ในที่สุดเศรษฐีหมดทางเลือก จึงให้เงินแก่ราชบุรุษ เพื่อให้ปล่อยโจร แล้วมาอยู่กับธิดาของตนบนปราสาท

เมื่ออยู่ร่วมกันอย่างสามีภรรยาแล้ว นางคิดจะผูกใจสามีด้วยการตกแต่งเครื่องประดับ ที่มีราคาแพงๆ และเอาใจสามีทุกอย่าง แต่ováวิสัยของโจร แทนที่รอดชีวิตแล้ว จะได้สำนึกคิดกลับตัวกลับใจเสียใหม่ กลับคิดร้ายหนักยิ่งขึ้น เพราะเห็นธิดาเศรษฐีมีเครื่องประดับหลากหลายชนิด ล้วนแต่มีราคา จึงเกิดความโลภ คิดวางแผนลวงธิดาเศรษฐีไปฆ่า เพื่อชิงเอาเครื่องประดับทั้งหลาย

โจรจึงได้ลวงนางไปทำพิธีแก้บน ที่ยอดเขาโจร-ปาตะ ซึ่งแปลว่า หุบเขาทิ้งโจร โดยอ้างว่า “การที่ฉันรอดชีวิตจากการถูกประหารและได้มาพบกับแม่นางนั้น เป็นเพราะอานุภาพของเทวดาที่สิงสถิตอยู่บนยอดเขาแห่งนี้ ฉันได้บนไว้ขณะถูกคุมตัวมา” นางหลงเชื่อจึงขึ้นไปบนยอดเขาพร้อมกับโจร โดยให้ข้าทาสบริวารรออยู่ที่เชิงเขา

เมื่อถึงยอดเขา โจรก็หัวเราะ บอกกับธิดาเศรษฐีว่า “ฉันพาเธอมา เพื่อจะฆ่าเธอ แล้วเอาเครื่องประดับไป” ครั้นรู้ความจริงว่าสามีต้องการฆ่า แล้วชิงเครื่องประดับ นางจึงใช้ปัญญา หลอกให้โจรตายใจ ด้วยการทำที่เป็นร้องไห้ คร่ำครวญอาลัยรัก และขอแสดงความอาลัยต่อเขาเป็นครั้งสุดท้าย ด้วยการเวียนประทักษิณสามิ ๓ รอบ และนางได้โอบกอดโจรอยู่ข้างหลัง ทำที่เป็นร้องไห้เสียใจ เมื่อโจรเปลือ นางก็ผลักโจรตกเหวลงไปตายในที่สุด

ครั้นโจรผู้เป็นสามีตายไปแล้ว นางเองละอายใจที่จะกลับบ้าน เพราะเกรงว่าจะถูกบิดามารดาตำหนิ จึงตัดสินใจถอดเครื่องประดับทิ้ง แล้วหนีไปบวชอยู่ในสำนักของปริพาชกแห่งหนึ่ง

คุณทลเกสึเป็นคนมีสติปัญญาหลักแหลม บวชแล้วไม่นานก็เรียนสำเร็จจบความรู้ของพวกปริพาชก ซึ่งมีวิชา “วาทะพันหนึ่ง” เป็นวิชาว่าด้วยการถามตอบปัญหา ครั้นเห็นว่าไม่มีความรู้อะไรใหม่เพิ่มเติม นางจึงออกเดินทางไปตามสถานที่ต่างๆ เพื่อแสวงหาความรู้ต่อไป

เมื่อเดินทางไปถึงหมู่บ้านหรือนิคมแห่งใด นางจะก่อกองทรายไว้ที่ปากทางเข้าหมู่บ้านนั้นๆ แล้วปักกิ่งไม้หัวไว้บนกองทรายเป็นเชิงท้าทายว่า “ผู้ใดสามารถตอบ

ปัญหาของเราได้ ขอให้ผู้นั้นจงเหยียบกิ่งไม้หว่ากิ่งนี้” หากพ้น ๗ วันแล้ว กิ่งไม้หว่าคงปักอยู่อย่างเดิม แสดงว่าไม่มีผู้สามารถตอบคำถามได้ นางก็จะถือกิ่งไม้หว่า ออกเดินทางแสวงหาที่อื่นต่อไป

นางเดินทางไปจนถึงเมืองสาวัตถี แคว้นโกศล หลังจากก่อกองทราย และปักกิ่งไม้หว่าไว้บนกองทราย ที่ปากทางเข้าเมือง พระสารีบุตรบิณฑบาตผ่านมา เห็นเด็กกลุ่มหนึ่งยืนล้อมกิ่งไม้หว่าอยู่จึงถามว่า “อะไรนะ?”

เมื่อพระเถระทราบเรื่องจากเด็กแล้ว จึงให้เด็กเหยียบกิ่งไม้หว่านั้น นางกุนทลเกสีก้เข้ามาดูเด็กเหล่านั้นว่า “กิจด้วยปัญหาของเจ้าไม่มี ทำไมจึงเหยียบกิ่งไม้นี้”

พวกเด็กตอบว่า “พระสารีบุตรบอกให้เหยียบ”

นางจึงเข้าไปถามพระสารีบุตร เพื่อความแน่ใจ เมื่อนางรู้แล้วว่าพระเถระเป็นผู้ที่จะตอบปัญหาของนาง จึงได้เข้าไปยังสำนักของพระสารีบุตรในตอนบ่าย ชาวการไต่ตอบปัญหานี้ เป็นที่สนใจของชาวเมืองเป็นอย่างมาก ต่างพากันมาฟังการไต่ตอบปัญหาระหว่างบัณฑิตทั้ง ๒ กันอย่างเนืองแน่น

เมื่อนางกุนทลเกสิเริ่มถามปัญหา กับพระสารีบุตร

ไม่ว่าจะถามเรื่องอะไร พระสารีบุตรตอบได้หมด ถามถึง พันคำถามก็ตอบได้หมด จนนางหมดคำถามที่จะถาม พระสารีบุตรถามว่า “ปัญหาของท่านหมดแล้วหรือ ปัญหาข้ออื่นมีอีกไหม?”

นางตอบว่า “มีเท่านี้แหละท่านผู้เจริญ” เนื่องจาก พระสารีบุตรท่านเป็นผู้เลิศกว่าอรหันตสาวกทั้งหลาย ในด้านมีปัญญาเป็นเลิศ คือนอกจากพระสัมพันธัญญะพุทธเจ้าแล้ว ไม่มีใครที่จะมีปัญญาเกินกว่าท่าน และท่านยังเคยบวชเป็นปริพาชกมาก่อน จึงมีความแตกฉานในความรู้ของพวกปริพาชก จนกระทั่งอาจารย์สัญญาชัยปริพาชกได้แต่งตั้งให้ท่านเป็นผู้สอนแทนได้ ดังนั้นจึงสามารถตอบคำถามของนาง กุณฑลเกลีได้หมดทุกข้อ

พระสารีบุตรถามปัญหากลับไปว่า “อะไรชื่อว่าหนึ่ง?” นางไม่สามารถตอบได้ พระสารีบุตรจึงเฉลยว่า “พุทธมนต์ น่องหญิง” นางจึงขอร้องให้พระสารีบุตรสอนพุทธมนต์ให้บ้าง

พระเถระจึงบอกว่าถ้าอยากจะเรียน ต้องบวชในพระพุทฺธศาสนา ก่อน นางจึงขอบวชทันทีโดยไม่ลังเล เมื่อบวชได้เพียง ๓ วันเท่านั้น ก็ได้บรรลุกายธรรมอรหัต เป็นพระอรหันต์ผู้ถึงพร้อมด้วยปฏิสัมภิทาทั้งหลาย

มนุษย์เราล้วนแสวงหาความรู้ที่แท้จริง เป็น
ความรู้อันประเสริฐ ที่รู้เพียงหนึ่ง แล้วจะรู้ได้ทั้งหมด
ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นความรู้ที่น่าศึกษา น่าเรียนรู้อย่างยิ่ง
ดังเช่นคุณทลเกลสิภิกษุณี ท่านรู้เพียงแค่นี้ คือการทำ
จิตให้บริสุทธิ์ตามพุทธวิธี ด้วยการ “หยุด” ที่เรียกว่า “นิโรธ”
ในที่สุดท่านก็ได้บรรลุกายธรรมอรหัต

ฉะนั้น ความปรารถนาที่แท้จริงของชีวิตเรา คือ
การปฏิบัติธรรม เพื่อให้เข้าถึงธรรมกายภายในนั่นเอง เพราะ
ความรู้ที่สมบูรณ์ ความรู้แจ้งแทงตลอดในสรรพสิ่งทั้ง
หลาย ต่างประชุมรวมอยู่ในกลางธรรมกายนี้แหละ เมื่อ
หยุดจึงเห็น เมื่อเห็นจึงรู้ เมื่อรู้จึงหลุด เพราะ “หยุด
เป็นตัวสำเร็จ”

เมื่อเราเข้าใจถูกต้องร้องรอยตามคำสอนของพระ
บรมศาสดาดีแล้ว ขอให้เอาใจใส่ ตั้งใจฝึกฝนอบรมและ
ปฏิบัติธรรมกันอย่างจริงจังทุกวันทุกคืน อย่าให้ว่างเว้นจาก
การทำใจหยุดใจนิ่งกัน

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการ ให้ท่านสาธุชน
ทั้งหลาย จงมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง อย่าเจ็บ
อย่าป่วย อย่าไข้ ให้มีอายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนานๆ
ประกอบธุรกิจการงานอันใด ก็ให้ประสบความสำเร็จเป็น

อัศจรรย์ ให้เข้าถึงฐานะแห่งความเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญ
ค้ำจุนพระพุทธศาสนา

ให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุข เป็นครอบครัวแก้ว
ครอบครัวธรรมกาย ให้เป็นที่รักของมนุษย์และเทวาททั้งหลาย
ให้มีดวงปัญญาอันเลิศ รู้แจ้ง เห็นแจ้งแทงตลอดทั้งทางโลก
และทางธรรม ความปรารถนาอันใดที่ตั้งเอาไว้อย่างดีแล้ว
ขอจงเป็นผลสำเร็จๆ โดยง่ายดายทุกประการ ด้วย
อานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์
จงทุกประการเทอญ

